

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE BULTENAAR

N° 2365

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE BULTENAAR

HOOFDSTUK I

EEN PRAATJE OVER INBRAAK

— Ik beweer dat met het oog op de hedendaagse uitrusting, techniek en ervaring van de politie, de sterkte en de dikte van de brandkasten, vorderingen der electriciteit, het handwerk van inbrekers hoe langer hoe moeilijker wordt en ten slotte tot de volstrekte onmogelijkheid gaat behoren.

— En ik houd daarentegen voi, dat juist de vorderingen der electriciteit, het plegen van een inbraak vergemakkelijkt, dat de dikte der brandkasten geen bezwaar oplevert voor een inbreker, die met een oxy-acetyleen-steekvlam of een elektrische boormachine ge-

wapend is, en dat de politie wel de bedrijver van een gepleegde inbraak kan opsporen, maar dat men moeilijk ver- gen kan, dat men vooruit weet waar en wanneer ergens een inbraak gepleegd zal worden.

Deze zinsneden uit een discussie maakten deel uit van een gesprek tussen twee leden der Windsor Club, de weelderigste en duurste sociëteit van geheel Londen, misschien wel van geheel Engeland, waarvan het trots gebouw zich aan de Oxfordstreet verhief.

Zij deden dit vriendschappelijk twist- gesprek in de grote conversatiezaal van

de club, waar een aantal leden rondom de grote tafel in het midden van de prachtige zaal verzameld was.

Het was avond en alle electricische kronen in het ruime vertrek waren ontstoken.

De zaal, met haar prachtig beeldhouwwerk haar kostbaar Smyrnatapijt, haar sierlijke meubelen en haar fraaie gobelins aan de muren, baadde dan ook in een zee van licht.

De twee sprekers schenen ieder hun aanhangers te hebben, want zowel bij de bewering van de een als bij de bewijsvoering van de ander zag men een aantal hoofden bevestigend knikken, of afkeurend schudden.

De eerste spreker, die had volgehouden, dat het inbreken steeds moeilijker werd, was Graaf Cholmondeley, een nog jonge man, met een blozend rond gelaat en die de grootste moeite had een in goud gevatte monocle in zijn oogholte geklemd te houden, daar dit voorwerp telkens over zijn dikke wangen dreigde uit te glijden.

Zijn tegenstander was Burggraaf Stanfordham, die in alles zijn tegenvoeter was.

Deze was gitzwart, opvallend mager, met een gelaatskleur van een gele tint, die aan oud ivoor deed denken.

Een klein, gitzwart snorretje sierde zijn bovenlip, terwijl het gelaat van Cholmondeley, volgens de heersende Engelse mode, geheel gladgeschoren was.

De blonde graaf keek nu vorsend de kring zijner vrienden in het rond, als om daar steun voor zijn bewering te vinden.

Eindelijk wendde hij zich tot het lid dat het dichtst bij hem zat en vroeg:

— En gij mylord? Zijt gij het niet met mij eens? Geloofst gij ook niet, dat het heden ten dage bijna onmogelijk is geworden een inbraak van enige omvang te plegen?

De aangesprokene dacht even na voor hij antwoordde.

Hij was een man van omstreeks vijf en veertig jaar, ofschoon hij er wel als vijftig uitzag.

Het was op het eerste gezicht te zien, dat hij zijn haar verfd, ofschoon de-

ze kunstbewerking niet in staat was de verlepte kleur van zijn gelaat en de diepe rimpels op zijn voorhoofd en naast zijn ogen te verbergen.

Hij had waterblauwe ogen, die echter op sommige ogenblikken geheel onverwachts een boosaardige uitdrukking verkregen, hard werden als staal en dan zonderling flakkerden.

Maar meestal gingen deze ogen schuil onder twee zware dikke oogleden, die hij blijkbaar slechts met de grootste moeite kon open houden.

Onder zijn grote haviksneus groeide een klein, goed verzorgd kneveltje, dat evenals het haar gitzwart geverfd was.

Slechts de wenkbrauwen vertoonden een minder donkere kleur.

De aangesprokene tikte langzaam de as van zijn sigaret in een der porseleinen bakken, die op tafel stonden en antwoordde langzaam:

— Ik weet niet hoe ik over het algemeen over inbraken moet denken, mylord, maar ik kan u wel verzekeren, dat een dief die lust mocht voelen mijn huis met een bezoek te vereren, van een koude kermis huiswaarts zou keren.

— Maar dat zegt niets, Lord Stanmore! riep burggraaf Stanfordham uit.

— Hoe meent gij dat? vroeg graaf Stanmore.

— Wel, dan vormt gij eenvoudig een uitzondering. Gij hebt misschien van uw huis en uw brandkast een soort vesting gemaakt, die zelfs de pogingen van de bekwaamste inbrekers zou weerstaan. Maar ik houd vol, dat over het algemeen gesproken geen enkele brandkast en geen enkele electricische alarminrichting bestand is tegen de krachtsinspanning van een inbreker, die deze naam werkelijk verdient.

— Gij hebt gelijk, mylord, klonk nu plotseling een diepe, metaalheldere stem. Iedereen wendde het hoofd om.

Hij, die deze woorden met grote kalmte had uitgesproken, was de vice-president van de club, lord William Aberdeen, een rijzig, knap man van middelbare leeftijd, die in het midden voor de tafel zat naast de president.

Even heerste er stilzwijgen.

Alle leden hadden reeds meermalen

kennis kunnen maken met de intelligentie en eruditie van de vice-president van de club.

Aan zijn woorden werd dan ook het grootste gezag toegekend.

Maar nu keken toch de medestanders van graaf Cholmondeley hem enigszins ongelovig aan.

— Er schijnen hier enige heren te zijn, die het niet met mij eens zijn? ging lord Aberdeen glimlachend voort.

— Inderdaad, mylord, merkte graaf Stanmore op, terwijl hij zijn zware oogleden schijnbaar met de grootste moeite opsloeg. Ik verschil met u van mening. Grote inbraken zijn in onze tijd bijna onmogelijk.

— Toch meen ik mij te herinneren, hernam de vice-president, terwijl er een spottend glimlachje om zijn dunne lippen verscheen, dat de « Times » en andere grote Engelse bladen in de laatste jaren meer verslagen van grote inbraken bevatten, dan wel goed is voor de reputatie van onze vriend Phileas Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard en diens rechterhand, inspecteur Sullivan.

Lord Stanmore liet de zware oogleden weer over zijn fletse ogen zakken en haalde de schouders op.

— Mijn waarde lord Aberdeen, ik geloof dat wij het er nu allen wel over eens zijn, dat al deze inbraken door slechts enkele personen en misschien zelfs wel door slechts één zijn gepleegd. Ik bedoel natuurlijk alleen de zeer grote. Wij hebben hier dus wel degelijk met uitzonderingsgevallen te doen. En ik herhaal nogmaals, dat zelfs het zonderlinge wezen, dat al deze misdaden pleegt, in mijn huis aan het einde van zijn wijsheid zou komen. Het is om 't woord van lord Stanfordham te gebruiken « een ware vesting ». Mijn brandkast is niet te openen.

— Er bestaan geen brandkasten die niet te openen zijn, mylord zei de vice-president rustig.

— Meent gij dat waarlijk? vroeg lord Stanmore, terwijl hij de spreker verwonderd aankeek.

— Ik meen het. Ik heb de verslagen in de kranten met grote aandacht ge-

volgd en ik herinner mij zeer goed dat ik herhaalde malen gestuit ben op een zinnetje, hetwelk ongeveer luidde: « ofschoon de eigenaar zijn brandkast beschouwde als volkomen tegen iedere inbraak beveiligd, heeft de inbreker toch kans gezien het zware meubel, met onbegrijpelijke behendigheid te openen ».

— Dat is waar; mylord heeft gelijk. Dat herinner ik mij ook, riepen nu verschillende stemmen door elkaar.

Weer haalde lord Stanmore de schouders op.

— Ook ik herinner mij dit, mijnheren, en toch durf ik volhouden dat een inbraak in mijn huis eenvoudig tot de onmogelijkheden behoort. Ik wil u wel bekennen, dat men het in de laatste jaren tot tweemaal toe geprobeerd heeft, maar steeds met negatieve uitslag.

De vice-president van de club wisselde bij deze woorden een snelle blik met een jongere man met een zacht gelaat en heldere blauwe ogen, die schuins tegenover hem aan de grote tafel zat; zijn onafscheidelijke vriend en metgezel, Charles Brand.

Niemand van de aanwezigen echter viel deze snel gewisselde blik op.

Graaf Stanfordham hief glimlachend en dreigend de vinger tegen graaf Stanmore op, en zei:

— Ik zou maar niet te stout spreken, mylord. Men ziet altijd dat het ongeluk degenen achterhaalt, die zich te veel op hun geluk laten voorstaan.

— Mijn waarde graaf, het heeft met geluk en ongeluk niets uit te staan, het is slechts een kwestie van toepassing der electriciteit, zei lord Stanmore op korte toon.

Er werd nog enige tijd over het onderwerp door gepraat, maar de vice-president scheen er geen belang meer in te stellen en bracht spoedig een ander onderwerp ter sprake.

Omstreeks elf uur gaf hij zijn vriend, die tegenover hem zat, een stille wenk, en stond op.

— De heren zullen het mij niet kwalijk nemen, als ik mij thans verwijder? zei hij. Ik heb met mijnheer Brand nog enige gewichtige zaken af te handelen.

De beide heren waren opgestaan en begaven zich naar de deur.

Daar gekomen, wendde de vice-president zich nog eens om, richtte zich tot graaf Stanmore, en zei met luide, helderklinkende stem:

— Heus, mylord, neem dit van mij aan: er bestaan geen brandkasten, die niet opengebrokeu kunnen worden.

Het volgende oogenblik was hij verdwenen, gevolgd door zijn vriend Charles Brand.

HOOFDSTUK II

DE BRANDKAST VAN GRAAF STANMORE

Lord William Aberdeen en zijn vriend Brand daalden de brede marmeren trap van de club af, nadat zij zich in de vestiaire hun hoed en overjas hadden laten geven.

Zij liepen door de ruime, met marmer bevoerde vestibule, waar hier en daar prachtig beeldhouwwerk was neergezet en op hetzelfde oogenblik trok de met goud overladeu portier met grote ijver de zware straatdeur voor hen open.

Zij waren nauwelijks buiten, of een grote blauwgelakte Rolls Royce kwam voorrijden en stopte voor de deur van het clubgebouw.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtige lichaamsbouw in een keurige livree gekleed.

De man salueerde en bleef onbeweeglijk als een standbeeld zitten.

— Zullen wij rijden, of Henderson maar met de auto naar huis sturen? vroeg lord William Aberdeen.

— Het is prachtig weer, merkte Brand weifelend op.

— Niet waar? Ik heb zelf ook meer lust om te wandelen; het is voor een avond zo vroeg in de lente, buitengewoon zacht.

Hij liep op de chauffeur toe en zei op zachte toon:

— Ga maar naar huis, James. Wij zullen wandelen.

James Henderson salueerde opnieuw en het volgende oogenblik was de fraaie slee verdwenen.

Lord Aberdeen keek de wagen even na, floot zacht tussen de tanden en nam zijn vriend onder de arm.

Enige tijd liepen zij zwiwend door.

Om de villa van zijn lordschap te bereiken hadden zij niets anders te doen dan op de hoek van de Oxfordstreet en de Cromwellstreet deze laatste deftige straat in te slaan en te volgen tot zij bij het fraaie herenhuis van zijn lordschap kwamen.

Ofschoon het voor de wereldstad Londen nog vroeg was te noemen, was deze brede straat toch reeds bijna geheel verlaten.

Alle brede villa's en grote huizen aan weerszijden van deze straat waren reeds in diepe duisternis gehuld, op enkele uitzonderingen na.

Charles Brand was de eerste die het stilzwijgen verbrak, toen de beide wandelaars zich reeds in de Cromwellstreet bevonden.

— Ik moet nog lachen als ik aan het gebluf van graaf Stanmore denk, fluisterde de jonge man, zacht voor zich heen lachend.

— Ja, hij sneed nogal op, bevestigde lord Aberdeen.

— Geloof jij werkelijk dat zijn brandkast onaantastbaar is?

— Evenmin als zijn huisdeur. En ik hoop hem dat binnen kort te bewijzen.

— Wat bedoel je? vroeg de jonge man verwonderd.

— Wel, zeer eenvoudig; ik zal hem onweerlegbaar het tegendeel doen onder vinden.

— Je wilt dus...

— Ik wil eens zien of die brandkast wel bestand is tegen de gereedschappen en de vlugge vingers van John Raffles, bijgenaamd de Grote Onbekende.

Brand bleef even staan en toen klonk

er zulk een aanstekelijk gelach door de stille straat, dat enige late voorbijgangers verbaasd omzagen.

Brand had echter spoedig zijn kalmte teruggekregen.

Maar toch klonk er nog geamuseerdheid in zijn stem, toen hij hernam:

— Die goede Stanmore had eens moeten weten, dat hij, toen hij tegenover lord William Aberdeen zo opsneed over de onschendbaarheid van zijn brandkast, tot niemand anders het woord richtte dan tot lord Lister, alias John Raffles.

— Als hij dat geweten had, zou hij het waarschijnlijk niet gedaan hebben, merkte de Grote Onbekende droog op.

Hij bracht nu zijn mond wat dichterbij het oor van zijn jonge vriend en vervolgde fluisterend:

— Binnen een week moeten wij een bezoek aan die arrogante wijsneus hebben gebracht; een bezoek dat hem heugen zal.

— Waar woont hij ergens?

— Hij woonde enige jaren geleden nog in de meest «fashinobale» buurt van Londen, ergens bij het St. James Park, maar hij is sedert dien verhuisd, en zoekt het nu bij de mindere Goden. Namelijk in een straat bij Kentish Town.

— Inderdaad? vroeg Brand verbaasd, dat is wel een fatsoenlijke buurt, maar anders niet de verblijfplaats voor adellijke heren.

— Dat heb ik bij mij zelf ook al eens gedacht, vervolgde Raffles. Ik geloof dat hij enigszins achterop is geraakt.

— Dat zou men anders niet zeggen, want hij wedt zwaar op de wedrennen, speelt zeer hoog, houdt een aantal bedienden, heeft een paar auto's en ten slotte ook een variëtester tot vriendin, die nogal een duur juffertje moet zijn.

— Dat is allemaal waar, ging Raffles voort, en daarom heb ik het nooit goed begrepen, waarom onze goede vriend Stanmore in het uiterste noorden van de stad is gaan wonen, op een plek waar, zoals de spraakmakende gemeente zegt, geen land meer achter is.

— Zeg mij eens hoe je over die lord

Stanmore denkt als persoon? vroeg Brand.

— Ik geloof niet, dat ik hem bijzonder hoog schat, antwoordde Raffles. Ik heb al eens opgemerkt, dat hij zijn chauffeur als een soort slaaf behandelt, zijn paarden en honden vaak ranselt en ook menigmaal meer drinkt dan men zou kunnen verwachten van een Engelse edelman.

De beide vrienden waren al sprekend de Cromwellstreet voor de helft doorgelopen en bleven nu staan voor een groot en fraai huis, dat aan de voorzijde door een kleine tuin van de straat was gescheiden.

Raffles opende het hek waarop de beide vrienden het tuinpad overliepen en de brede voordeur binnentraden.

In de mooie, ruime vestibule brandde helder licht en de oude kamerdienaar van zijn lordschap, Gaston, die op een bank waarschijnlijk had zitten dutten, stond haastig op en liep zijn meester tegemoet om hem van zijn goed te ontlasten.

— Geen brieven of boodschappen, Gaston? vroeg Raffles.

— Niet, mylord. Henderson is zoeven teruggekomen.

— Ik had hem heengezonden, Gaston. Het was zulk prachtig weer.

— Maar nog kil, mylord. Hebt u 't niet koud gehad?

Er lag grote bezorgdheid in de stem van de oude kamerbediende met zijn spierwit haar, toen hij dit zei.

Raffles klopte hem op de schouder, zonder te antwoorden en trad met Brand de eetkamer binnen.

— Een koud souper, Gaston, en wat wijn. En daarna kun je gerust naar bed gaan. We hebben niets meer nodig.

De beide vrienden namen aan de tafel plaats, die spoedig door Gaston gedekt werd en even later zaten de vrienden aan de maaltijd.

— Ik heb niet veel eetlust, zei Raffles, maar ik meen wel eens opgemerkt te hebben, dat men onder het eten het best zijn plannen beraamt.

— Je wilt dus zeggen, dat pas vanavond het plan bij je is opgekomen om bij lord Stanmore in te breken?

— Ja, nog geen twee uur geleden.
 — Dan zal er nog hard gewerkt moeten worden, als je werkelijk je plan wilt ten uitvoer brengen om binnen een week zijn brandkast op de proef te stellen.

— Dat heb ik mij voorgenomen en daar blijf ik bij. Een week is voor mannen als wij voldoende.

— Nemen wij Henderson mee?

— Weet ik nog niet. Dat zal van de omstandigheden afhangen. Eerst moet ik het huis grondig leren kennen.

— Als je lord Stanmore eens eenvoudig bezocht als lord William Aberdeen en hem verzocht je het geheim van zijn verdedigingsmaatregelen te zeggen.

— Dat zou nogal gewaagd zijn, amice. Misschien zou dat te doen zijn, als wij nog een jaar of zo wachtten, zodat de herinnering aan dat gesprek was verwaagd, maar het zou zeer gevaarlijk zijn om dat nu te doen. Zelfs iemand met minder intellect dan graaf Stanmore zou een zekere band leggen tussen dat gesprek, mijn opmerkingen en mijn bezoek. Neen, neen, dat gaat niet.

— Ja, je hebt gelijk. Ik zie nu ook in, dat dat onvoorzichtig zou zijn. Maar wat denk je dan te doen?

— Wij beiden, of ik alleen, zullen hem wel een bezoek brengen, maar in geen geval als lord William Aberdeen en diens vriend.

— Zou hij geen nieuwe bedienden nodig hebben?

— Ik betwijfel het. Hij heeft er enige die reeds zeer lang in zijn dienst zijn en daarmede schijnt hij het goed te kunnen stellen.

— Zijn chauffeur?

— Neen, ook dat helpt ons niet, Charles. Hij heeft die chauffeur, naar ik gehoord heb al zes jaren en dat is tegenwoordig zeer lang. De man schijnt een huid te hebben als een rinoeros en zich niets aan te trekken van de ruwe uitvallen van zijn baas.

— Dan moeten wij er iets anders op verzinnen, zei Brand.

— Dat heb ik al, hernam Raffles kalm, terwijl hij zijn stoel iets achteruit schoof en een sigaret opstak.

— Laat dan eens horen.

Raffles keek zijn jonge vriend even glimlachend aan en zei toen:

— Je hebt een goed hart, Charles.

De jonge man keek een beetje verwonderd op bij het horen van deze onverwachte lofspraak en vroeg:

— Wat heeft dat met de zaak te maken?

— Meer dan je denkt, luidde het antwoord. Je kunt geen lijden zien.

— En verder?

— Daarvan wil je op allerlei wijze getuigenis afleggen.

— He? vroeg Brand enigszins verbluft.

— In een woord, je bent een armenbezoekster. Een lid van de St. Vincentius-Vereniging, het Rode Kruis of iets dergelijks.

— Edward, riep Brand verschrikt uit. Meen je wat je daar zegt?

— Ik meen 't in de meest uitgebreide betekenis des woords, verzekerde Raffles plechtig. Er is hier ergens in Londen een instelling wier doel is, zich het lot aan te trekken van oude, uitgediende paarden.

— Dat weet ik, antwoordde Brand, die nog niet begreep, waar zijn vriend heen wilde. In de buurt van het Maidland Park is dat, geloof ik.

— Juist. Welnu, je bent een van de leden dier vereniging, die hoofdzakelijk uit oude dames bestaat en je komt Stanmore vragen om een bijdrage.

— Maar ze zullen mij van de deur weggagen, jammerde Brand.

— Geen kwestie van. Oude dames, die voor oude paarden zorgen, zijn zeer vasthoudend en laten zich niet van de deur sturen.

— Maar lord Stanmore zal mij niet willen ontvangen.

— Dan dring je in zijn studeervertrek door.

— Hij zal zijn honden op mij loslaten.

— Kom...kom... Nu overdrijf je toch. Dat doet men niet jegens een deftige oude dame.

Brand begroef zijn knap blozend gelaat in de handen en schudde mistroostig het hoofd.

— Het schijnt dus wel dat ik ten

eeuwigen dage gedoemd zal blijven van tijd tot tijd een vrouwenrol te vervullen, zei hij op klagende toon.

— Waarom niet? vroeg Raffles glimlachend. Je doet het immers voortreffelijk. Je kunt nog enige jaren een zeer lieftallige soubrette zijn, of desnoods een grande-coquette en na enige jaren zal je een bewonderenswaardige Komische Alte zijn.

Brand hief het hoofd op en begon te lachen.

— Nou ja... medelijden heb ik toch niet van je te verwachten, zei hij lachend. Ik zal mij in mijn lot moeten schikken. En wat doe jij?

— Niets.

— In het geheel niets?

— Neen. Althans op de eerste dag niet. Dat zou misschien maar weer arg-

waan opwekken. Ik ga echter wel met je mee, om de omgeving van het huis eens goed op te nemen. Dan zullen wij een dag laten verlopen en dan ga ik hem eens bezoeken in mijn kwaliteit van handelaar in antiquiteiten, want het is algemeen bekend, dat Stanmore een verwoed verzamelaar is.

— Ja, daar heb ik wel eens van horen spreken.

— Voorlopig hebben wij niets meer af te spreken, amice. Je zet je ogen en oren morgen zo wijd mogelijk open en tracht zoveel mogelijk gegevens te verzamelen.

— Dat beloof ik je.

— Dan zullen wij nu maar gaan slapen. Het is bijna één uur en wij moeten morgen uitgerust zijn om fris aan het werk te kunnen gaan.

HOOFDSTUK III

VOORBEREIDINGSMAATREGELEN

De volgende ochtend stonden de beide vrienden vroeg op.

Brand gaf zich niet eens de moeite om zijn gewone pak aan te trekken, maar stelde onmiddellijk een onderzoek in, in de klerenkast en had vrij gauw een verzameling vrouwenkieren bijeen, die uitstekend voor zijn doel geschikt waren.

In een ander geheim vak zocht hij 'n eerbiedwaardige damespruik van grijs haar.

Daarop nam hij voor de spiegel plaats en begon zich vol ijver te grimeren.

Toen hij, in zijn vermomming van oude dame, met een grote hoornen bril op de neus en zwarte mitaines aan de handen, ietwat gebogen en strompelend, de ontbijtkamer binnentrad, waar Raffles zich reeds bevond, klapte deze vol bewondering in de handen.

— Voortreffelijk, riep hij uit. Je ziet er prachtig uit. Ik maak je mijn compliment.

— Lijk ik werkelijk op een oude dame, die voor zieke, oude paarden komt

bedelen? vroeg Brand.

— Of je er op lijkt? vroeg Raffles. Amice, je lijkt niet op, maar je bent een oude teut en een dierenvriendin tot de dood er op volgt.

— Maar hoe kom ik naar Kentish Town?

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb Henderson al opgebeld. Hij brengt je er heen in een van onze oude auto's die zo veel op een taxi lijken.

— Hoe heet de straat?

— Cavershamstreet No. 12.

— Zal ik jou daar in de buurt zien?

— Dat is best mogelijk, maar wij mogen elkander natuurlijk niet kennen.

— Dat spreekt vanzelf. Dan zal ik nu maar dadelijk op weg gaan, want na de lunch is Stanmore misschien uit.

— Daar kun je wel zeker van zijn. Hij gaat dan meestal een wandelrit maken in Hydepark, of hij zit in de club, of hij doet iets anders, wat een adellijk heer in Engeland, die niets om handen heeft, pleegt te doen.

De beide vrienden gebruikten ten slotte

vig ontblijt en namen voorlopig afscheid van elkaar.

Brand ging de achterzijde van het huis uit, liep het grote park door, dat zich daarachter uitstreckte en dat reeds de eerste voorboden van de lente vertoonde in de vorm van een ijl groen waas over de bomen, en ging naar de garage.

Henderson stond reeds voor de deur op hem te wachten.

— Klaar James? vroeg Brand.

— Jawel, mijnheer Brand, antwoordde Henderson, die de grootste moeite had om zijn ernst te bewaren, toen hij zijn jonge baas zo zonderling toegetakeld voor zich zag.

— Goed; we gaan dadelijk op weg. Je weet wat je doen moet?

— Ja, mijnheer Brand, als soms een van de bedienden van lord Stanmore mij mocht ondervragen, dan moet ik zeggen, dat ik reeds geruime tijd met miss Colebrook aan het rondtoeren ben en dat zij lid is van de «Vereniging tot Bescherming van oude Paarden».

— Je kent je les. Vooruit dan maar.

Spoedig stond de auto geparkeerd in de stille zijstraat, die langs de parkmuur liep en Brand stapte in.

Dwars door het drukste gedeelte van Londen, door de Oxfordstreet, langs Tottenham Court Road, Hampstead Road, Highstreet, bereikten zij de Kentish Town Road tot aan de Cavershamstreet, die een zijstraat van laatstgenoemde weg is.

Brand, die zich gedurende de rit overtuigd had, dat hij zijn grote ouderwetse reticule, zijn valse naamkaartjes, zijn opschrijfboekje en potlood en zijn ledere portefeuille bij de hand had, stapte uit en verzocht Henderson te wachten.

Hij wierp een snelle blik op het huis van graaf Stanmore, dat door een kleine tuin van de straat was gescheiden.

Het huis zelf zag er goed onderhouden uit en was tamelijk groot.

Aan de voorgevel liep een breed stenen terras, bijna langs de gehele voorzijde.

Op dat terras kwamen drie openslaande ramen uit. Brand strompelde het

smalle tuinpad af en trad op de deur toe.

Hij moest een stoep van slechts één trede opgaan en voelde onmiddellijk, dat deze een weinig zakte, toen hij er de voet op zette.

— Aha, dat is zeker de eerste voorzorgsmaatregel van onze vriend, mompelde hij.

Een bediende, wiens haar van ouderdom bijna geheel wit was geworden, deed de deur op zijn bellen open.

Zonder een uitnodiging af te wachten, trad Brand binnen.

— Wat wenst gij, moddam? vroeg de bediende verrast en enigszins ongeduldig.

— Is uw meester thuis? vroeg Brand met schelle, snibbige stem.

— Jawel, moddam.

— Ga hem dan zeggen dat miss Colebrook hem wenst te spreken.

— Maar ik weet niet.....

— Wat weet je niet, man? Wil je soms zeggen dat je niet weet of je meester mij wel zal ontvangen? Ik weet het zoveel te beter. Hij zal er naderhand geen spijt van hebben, dat verzeker ik je.

De bediende haalde de schouders op en ging de onwelkome bezoeker voor naar de eerste verdieping.

Terwijl hij de trap op ging, liet Brand zijn speurende blikken snel en onderzoekend overal heen dwalen.

Een paar elektrische snoeren, die zeker niet van de schel afkomstig waren, en die van de buitendeur, hoog boven langs de muur onder de trap verdwenen, deden hem begrijpen, dat bij het openen van deze deur des nachts wel ergens alarm zou worden gemaakt.

Intussen was de knecht tot aan een fraai gebeeldhouwde eikendeur gelopen, waarop hij bescheiden klopte.

Nauwelijks had hij dit gedaan of Brand duwde hem ongegeneerd opzij, en trad het vertrek binnen, tot grote verontwaardiging van de bediende.

Lord Stanmore zat in zijn kamerjas voor zijn schrijftafel en wierp haastig enige papieren in een openstaande lade, welke hij dichtwierp, toen hij de deur hoorde openen.

Hij stond op en kwam de bezoekerster enige schreden tegemoet, terwijl hij haar aankeek met een blik, die ver van vriendelijk was.

— Mag ik vragen, wat mij de eer van uw bezoek verschaft, madame? vroeg hij kortaf.

— Dat zal ik u dadelijk zeggen, mylord, antwoordde Brand. Ik ben miss Colebrook, lid van de Vereniging tot Bescherming van oude Paarden. Wij hebben dezer dagen een nieuw asyl opgericht voor de arme dieren, en daarom kom ik u vragen ons met een bijdrage te steunen.

Terwijl hij dit zei, was Brand zonder een uitnodiging af te wachten op een brede divan neergevallen, en van die zitplaats liet hij zijn scherpe ogen door het vertrek dwalen.

Graaf Stanmore had de bezoekerster niet zonder verbazing en ongeduld laten uitspreken.

— Ik bemoei mij niet met zieke paarden, antwoordde hij nu op bitse toon.

— U houdt toch zelf paarden, mylord?

— Zeker, maar die zijn alle kerngezond en jong.

— Maar kunnen die dan niet oud worden?

— Als zij oud worden, miss, dan gaan ze naar de vilder.

— Maar dat is een schandaal, riep de oude dame op heftig verontwaardigde toon, terwijl de vuurrode pluim op haar hoed als van drift begon te trillen.

— Ik weet niet of het een schandaal is, miss, maar ik verzeker u, dat gij van mij geen penny krijgt voor uw onzinnig tehuis voor paarden.

— Is dat uw laatste woord, mylord?

— Ja, miss, ik ben niet gewoon om op een eenmaal genomen besluit terug te komen.

Miss Colebrook stond zichtbaar boos op, mat lord Stanmore van het hoofd tot de voeten en liep met driftige passen naar de deur.

— Gij zult het nog eens berouwen, mylord, dat gij zo hardvochtig zijt jegens arme oude paarden, riep zij uit.

Als enig antwoord haalde de graaf de schouders op, terwijl hij een sigaret opstak.

Het volgend oogenblik stond Brand buiten de kamerdeur.

Daar de bediende er blijkbaar niet op gerekend had, dat het gesprek zo kort zou duren, was deze nog beneden in de vestibule.

Brand bevond zich geheel alleen in de gang.

Kortgeraden trad hij op de tweede deur toe, die zich enkele meters verder bevond, draaide de kruk om, en wierp een nieuwsgierige blik naar binnen.

Hij stond voor de slaapkamer van de heer des huizes.

Aan de rechtermuur stond een groot ledikant en vlak daar naast bevond zich een deur, die blijkbaar toegang gaf tot het studeervertrek, hetwelk hij zoëven had verlaten.

Maar het voorwerp, dat het meest de aandacht trok van Brand was een houten kist of hok van ongeveer een meter hoogte, dat zich tussen de beide ramen bevond en aan de voorzijde met tralies was afgesloten.

Het was echter tussen de ramen te donker om te kunnen zien of er zich een dier in dit hok bevond, en dus nog veel minder, om te kunnen uitmaken van welke soort dit dier eventueel was.

In één oogopslag had Brand de verdere inrichting van de kamer in zijn geheugen geprent.

Maar toen hij zich wilde omkeren, om de trap af te gaan, keek hij juist in de fletse blauwe ogen van graaf Stanmore, die op dit oogenblik een zonderlinge glans als van gepolijst staal hadden.

Slechts een ondeelbaar oogenblik was Brand zijn bezinning kwijt, maar hij was een te goed leerling van Raffles om zich niet onmiddellijk te herstellen.

Miss Colebrook verschoof zenuwachtig en verlegen de zware hoornen bril en zei met haar dum stemmetje:

— Ik vraag u duizendmaal excuus, ik heb een verkeerde weg ingeslagen. Gij zult het mij wel niet kwalijk nemen, hoop ik.

— Volstrekt niet, miss, hernam graaf Stanmore op hoffelijke maar koele toon. Daarginds is de trap; mijn bediende wacht u beneden.

Brand begon met moeite, kreunend en zuchtend de trap af te dalen.

Even later stond Brand weer buiten het hek en strompelde langzaam weg.

Een paar honderd meter verder stond de auto geparkeerd.

Hij stapte in en zei tot Henderson:

— Gauw, naar huis, James.

Een uur later bevond Brand zich, nadat hij zich verkleed had, in de bibliotheek, waar de beide vrienden elkander plachten te ontmoeten, wanneer zij van een of andere onderneming terugkeerden.

Raffles keek zijn vriend even aan en zei:

— Ik behoef maar naar je gezicht te zien, om te weten, dat miss Colebrook haar onderneming niet zonder succes ten uitvoer heeft gebracht.

— Ik ben in ieder geval wel het een en ander te weten gekomen, antwoordde Brand met enige trots.

— Vertel het mij maar terwijl wij lunchen.

De beide vrienden begaven zich naar de eetkamer, die evenals de bibliotheek op het park uitzag, en zetten zich aan tafel.

— En laat nu eens horen, zei Raffles.

— Om te beginnen, aldus Brand, is de stoep, die slechts uit één trede bestaat, beweeglijk en brengt des nachts als men er op trapt, waarschijnlijk een elektrische bel in beweging.

— Een oude truc, merkte Raffles minachtend op.

— Ten tweede loopt er van de voordeur een snoer langs de muur, dat zeer waarschijnlijk voor hetzelfde doel dient.

— Maar mijn hemel, dat is al even weinig origineel, riep Raffles uit. Verbeeldt lord Stanmore zich nu waarlijk dat dit voor mannen als wij een hinderpaal zou zijn. En wat is er nog meer?

— In zijn studeerkamer bevindt zich in de muur tussen die kamer en zijn slaapkamer een klein geheim luikje, dat in een schilderij is aangebracht, zo vervolgde Brand. De brandkast staat in datzelfde vertrek in een hoek, naast de deur links, wanneer men binnentreedt.

— Uitstekend. En verder?

— De schrijftafel heeft een paar geheime laden.

— Fijn. Heb je nog meer ontdekt?

— Ik vermoed sterk, dat bij het aanraken van de schrijftafel eveneens een of ander electrisch alarmtoestel in beweging wordt gebracht, want ook van daar lopen van een der tafelpoten over de vloer een paar dunne electrische draden. Weliswaar zijn die uitstekend verborgen onder een tiggervacht, maar niettemin heb ik er het begin en het einde toch goed van kunnen onderscheiden.

— Bravo. Nog meer?

— In de slaapkamer staat een kooi of hok, dat er wel enigszins uitziet als dat van een leeuw in een kermistent. Het staat tussen de ramen. Het bed bevindt zich rechts en heeft een grote hemel.

— Nu, ik moet zeggen, dat je je ogen duchtig de kost hebt gegeven, riep Raffles tevreden uit. Heb je niets bijzonders aan de brandkast kunnen opmerken?

— Aan de kast zelf niet, maar ik ben overtuigd, dat vlak daarvoor een klein stuk van de vloer eveneens beweeglijk is, en dat, als men daarop stapt, een alarmschel overgaat.

— Nu, dat zijn allemaal nogal vrij ouderwetse verdedigingsmiddelen, merkte Raffles verachtelijk op. Ik kan mij niet begrijpen, dat Graaf Stanmore daarop bluft.

— Dus je denkt, dat wij al die bezwaren kunnen overkomen?

— Ik ben er zeker van. Om te beginnen zie ik niet in, waarom we juist de voordeur zouden binnengaan.

— Maar de ramen en de deuren aan de achterzijde zullen wel op dezelfde wijze verzekerd zijn, riep Brand uit.

— Dan gaan wij die ook uit de weg, merkte Raffles kalm op.

— Maar hoe wil je dan binnenkomen? vroeg Brand verwonderd.

— O, er zijn nog zoveel andere middelen, merkte Raffles op onverschillig te toon op.

HOOFDSTUK IV

DE INBRAAK

Er waren twee dagen verlopen sedert Brand zijn bezoek aan Graaf Stanmore had gebracht.

In die tijd hadden de beide vrienden alle nodige maatregelen genomen ter voorbereiding van hun gevaarlijke onderneming.

Op de avond van de tweede dag, omstreeks elf uur, zaten beiden in hun slaapkamer voor hun kaptafel, die bedekt was met pruiken, valse baarden en andere vermomningsmiddelen.

De verbindingsdeur tussen de beide slaapkamers stond open en de vrienden konden dus gemakkelijk met elkander praten.

Naast de tafel van Raffles lag een zorgvuldig opgerolde touwladder van zijde vervaardigd, en die, ofschoon zij ruim twintig meter lang was, zeer klein kon worden opgerold.

Op het tafelblad lagen een paar sterke stalen haken, zoals men ze wel in slagerswinkels vindt om er vlees aan op te hangen.

Twee grote revolvers lagen onder het bereik van zijn hand en daarnaast lag een zwart zijden masker gereed.

Raffles was druk bezig zijn gelaat te bewerken.

Het vertoonde al een zacht rose kleur; alle rimpels in het gelaat van Lord Aberdeen waren weggedoezeld en aan weerszijden van de wangen prijkten een paar lichtblonde bakkebaardjes, zoals die wel gedragen worden door bedienden van goeden huize.

Wat Brand betreft, deze liet zijn gelaat ongeveer eenzelfde bewerking ondergaan.

Zijn pruik en bakkebaarden waren echter gitzwart inplaats van blond.

Hij had zich reeds in een keurige livree gestoken, terwijl een zelfde, iets eenvoudiger livree op de stoel naast de tafel van Raffles lag.

Om half twaalf hadden de beide vrienden

hun vermomming geheel en al beëindigd.

Raffles nam de zijden touwladder op, wikkelde deze met grote zorgvuldigheid om zijn middel, stak de beide haken en zijn revolvers bij zich, trok vest en jas aan en nam zijn handtas met inbrekerswerktuigen ter hand.

— Het is nog te vroeg om te beginnen, merkte hij op, nadat hij een blik op zijn horloge had geworpen.

— Is Henderson gewaarschuwd?

— Ja, hij komt precies om twaalf uur met een der taxi's voor.

— Wat zullen wij doen tot die tijd?

— Een sigaret roken in de bibliotheek.

De beide vrienden begaven zich naar de bibliotheek, maakten een cognac-groc, en namen ieder in een van de grote lederen armstoelen plaats.

Nadat beiden een poos zwijgend hadden zitten roken begon Brand:

— Waarvoor denk je wel, dat dat hok zou dienen, dat ik heb opgemerkt in de slaapkamer van Stanmore?

— Wel, het zal wel een grote hond herbergen, denk ik. Of heb je misschien iets geroken, dat zou kunnen wijzen op de lucht van een of ander roofdier?

— Dat niet, maar het kan wel een gevaarlijke woeste hond zijn, die ons zou kunnen verraden.

— Als het dier ons hoort, is daar wel kans op, zei Raffles bedaard.

— Je vat het nog al luchtig op, riep Brand uit.

— Laten we maar afwachten. Als het zo ver is, en het is nodig, dan zullen we wel verder zien.

— Zouden de bedienden al naar bed zijn?

— Dat hoop ik, anders zouden we tot die tijd moeten wachten.

Op dat ogenblik werd van de kant van het park het signaal van een autohoorn vernomen.

— Henderson wacht ons, riep Raffles uit, terwijl hij opstond.

Brand volgde zijn voorbeeld, en beide mannen grepen hun overjas en pet en verlieten het huis.

Door het park lopende, bereikten zij spoedig de kleine deur in de zijmuur, welke Raffles opende.

De auto stond reeds voor het poortje geparkeerd.

— Je kent je taak, James? vroeg Raffles.

— Op mijn duimpje, mylord.

— Vooruit dan maar.

De beide mannen stapten in en de auto zette zich in beweging.

Het was een tamelijk lange rit, tot de auto stopte op een paar honderd meter van Caversham street.

De beide vrienden stegen uit, Raffles deed alsof hij de chauffeur betaalde en daarop gingen beide met snelle schreden op weg.

Zij liepen het huis van Graaf Stanmore voorbij, tot zij op de hoek van de volgende straat bleven staan voor een huis, waarvan de bovenste verdieping onbewoond scheen te zijn.

Raffles wierp een snelle blik om zich heen.

Het was reeds zeer stil in deze afgelegen buurt en de voorbijgangers waren te tellen.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en het volgende ogenblik bevonden de beiden mannen zich in het huis.

— Dat is het voordeel van het maken van een wasafdruk, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. En nou naar boven.

De beide vrienden liepen zonder het minste gerucht te maken, over de zware loper van de trap naar boven.

Op de eerste verdieping gekomen, moesten zij snel de wijk nemen achter een portière, die voor een diepe nis hing, om een bediende te laten passeren, die zacht fluitend naar beneden ging.

Zodra diens stappen waren weggestorven, liepen Raffles en Brand haastig de tweede trap op.

Er liet zich geen enkel gerucht horen; de bewoners waren blijkbaar reeds in diepe rust verzonken.

Het tweetal klom nu ook nog verder naar de derde, ten slotte naar de vierde verdieping die beide onbewoond waren.

Op de vierde verdieping stonden de deuren van bijna alle kamers wijd open.

Raffles en Brand traden een vertrek binnen, dat op de tuin uitzag.

— Dat is al zeer vlug en gemakkelijk in zijn werk gegaan, fluisterde Raffles tevreden.

— Hoeveel huizen zijn wij nu van dat van lord Stanmore af?

— Met dit huis medegerekend, vijf.

— Fijn. Dan zullen in ieder geval al die elektrische fraaiigheden aan de voordeur en aan de tuinramen onze waarde vriend al van weinig nut zijn.

— Dat meen ik ook, merkte Raffles droog op. Wij komen uit de hemel neerdalen, terwijl hij de inbrekers slechts van de aarde verwacht.

— Zouden we niet wat licht maken? vroeg Brand.

— Geen denken aan. Onze zaklantaarns verspreiden een helder licht en het zou zeker van de overzijde gezien worden. Wij moeten het maar stellen bij het licht van de maan, al laat ons dat ook menigmaal in de steek.

— Hoe komen wij op het dak?

— Door uit een zolderluik te klimmen.

— Zouden er geen bedienden op zolder slapen?

— Dat zal ik eerst gaan onderzoeken. Wacht hier maar even.

Raffles verwijderde zich, terwijl Brand bij de deur bleef wachten.

Hoe scherp de jonge man ook toelisterde, hij hoorde totaal niets, zo snel en zacht als een kat sloop Raffles de trap naar de zolder op.

Enkele minuten verlieten.

Toen keerde Raffles terug, even onhoorbaar als hij gegaan was.

— Alles is in orde, fluisterde hij. Er zijn maar twee deuren gesloten en er staan wel vier kleine kamers open. Ga gauw mee naar boven.

De beide vrienden bestegen de zoldertrap en bevonden zich nu in een smalle gang, waarop een half dozijn zolderkamertjes uitkwamen.

De twee indringers traden achtereenvolgens de vier openstaande kamertjes binnen, maar pas in het laatste ontdekten zij een klein vierkant zolderluik, met draadglas; de anderen moesten het licht blijkbaar van de gang ontvangen.

Brand duwde het zolderraam zonder enige moeite open en binnen enkele ogenblikken stonden de twee vrienden op het dak.

Twee der huizen, waarover zij moesten klimmen, hadden een schuin dak en zij moesten hun behendigheid en kracht gebruiken om er heelhuids en zonder te veel leven te maken overheen te komen.

Eindelijk bleef Raffles staan, en fluisterde:

— Dit is het huis.

Hij knoopte zijn jas en vest open en begon de touwladder te ontrollen.

Vervolgens bevestigde hij de twee haken aan een der uiteinden en haakte ze toen met de grootste zorgvuldigheid over de opstaande rand van het platte dak.

— Weet je hoe hoog dit huis is? vroeg Brand op zachte toon.

— Achttien meter, luidde 't antwoord.

En nu begon de gevaarlijke nederdaling.

Raffles zwaaide zich het eerst over de rand van het dak, greep de ladder, terwijl Brand hem op enige afstand volgde.

Eindelijk hield Raffles stil.

Hij bevond zich nu juist voor een raam op de tweede verdieping, waarvoor dikke gordijnen hingen.

Hij wenkte met de linkerhand naar boven, stapte daarna stoutmoedig op het raamkozijn en opende zijn tas met werktuigen, die hij aan een lederen riem aan zijn hals had gehangen.

Hij nam er een snijdiamant uit, haalde een vel pakpapier uit de zak, dat hij met behulp van zachte zeep op de ruit bevestigde, en sneed deze zonder enig gerucht te maken uit het raam.

Met de grootste omzichtigheid liet hij de uitgesneden ruit naar binnen glijden en zette deze op de vloer van het vertrek.

Daarop wenkte hij Brand om hem te

volgen.

Raffles knielde op het kozijn en schoof voorzichtig de gordijnen ter zijde.

Behendig als een slang gleed Raffles de kamer binnen, onmiddellijk door Brand gevolgd.

Hoewel het er zeer donker was, konden de indringers toch de omtrek van een groot meubel midden in het vertrek onderscheiden.

— Dit is de biljartkamer, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar.

Het volgende ogenblik waren de gordijnen weer gesloten en verspreidde de zaklantaarn van de Grote Onbekende een helder licht door de kamer.

In het midden stond een fraai biljart en langs de wanden enige gemakkelijke stoelen en banken voor de toeschouwers, benevens een aantal rooktafeltjes.

— Heb jij al een alarmbel horen overgaan? vroeg Raffles op spottende toon.

— Niets van die aard, antwoordde Brand glimlachend. De bewoner schijnt er geen ogenblik aan gedacht te hebben dat men de onbeschaamdheid zo ver zou drijven zijn huis op een andere wijze dan door de voordeur binnen te dringen.

Raffles liep onhoorbaar door het vertrek en, bleef voor een der twee deuren staan, terwijl hij een vragende blik op zijn metgezel wierp.

Het volgende ogenblik had de Grote Onbekende zijn tas weer geopend en haalde er nu een zonderling gevormde boor uit, die hij tegen het paneel zette, van een der deuren, die klaarblijkelijk toegang gaven tot het belendende vertrek.

Zonder méér geluid te maken dan een gonzende vlieg, sneed de boor met verbazende snelheid een gat ter grootte van een knoop uit het deurpaneel.

Raffles bracht er zijn oog voor en keek met gespannen aandacht naar binnen.

Het volgende ogenblik wendde hij zich glimlachend tot zijn vriend.

— Daar slaapt een van de bedienden, fluisterde hij. Ik kan zijn bed zien, er staat een nachtluchtje naast. Een van

die beide deuren komt dus zeker op de gang uit.

Hij trad er op toe en opende deze geruisloos.

't Volgende ogenblik stonden de twee vrienden in de gang.

Zij lieten nu hun lantaarn branden, en daalden voorzichtig de trap naar de eerste verdieping af, waar zich de werk-kamer en de slaapkamer van lord Stanmore bevonden.

Raffles keek Brand vragend aan en wees toen naar een van de deuren.

De jonge man knikte.

Raffles bukte zich en liet het licht van zijn lantaarn onder de deurkier spelen.

Toen hij opstond, lag er een spottend glimlachje op zijn gelaat.

Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel, en zei, zo zacht, dat Brand hem nauwelijks verstaan kon:

— Er loopt een elektrische draad van het deurcontact voorbij de kier. Dat is nog al handig gemaakt.

Weer ging de instrumententas open en nu haalde Raffles er een eigenaardig gevormd, uiterst fijn kniptangetje met zeer lange stelen uit.

Hij bukte zich opnieuw, zocht naar de draad, had deze spoedig gevonden en knipte hem met een vlugge beweging door.

Nu begon de taak van de wonderlijke lopers, die de trots van Raffles uitmaakten.

Hij behoefde er slechts een drietal te proberen en daarop week de deur en konden de beide vrienden binnengaan.

Zoals Raffles gezien had, stond deze deur in verbinding met een elektrische alarmschel.

Dicht bij de ramen, waarvoor de gordijnen gesloten waren, stond het bureau, waarvan Brand gesproken had.

Maar dat was het niet, waarnaar de Grote Onbekende het eerst keek. Hij liep recht op de scheidingsdeur toe en bleef voor het kleine schilderij staan, dat daar was opgehangen.

Hij knikte veelbetekenend, trad nog wat nader en ontdekte al spoedig, dat het houten paneel van het schilderij

niet in, maar tegen de lijst aansloot en gemakkelijk heen en weer kon schuiven.

Hij zocht echter tevergeefs naar een drukknop of hefboom, die het luik in beweging moest brengen.

Toen viel hem in, dat zich dit waarschijnlijk in de slaapkamer zou bevinden, en zonder zich langer te bedenken, haalde hij opnieuw zijn boor te voorschijn.

Thans echter verving hij het boorijzer door een van groter afmeting en binnen enkele seconden had hij een schijf ter grootte van een rijksdaalder uit het houten paneel gesneden.

Raffles bracht zijn oog voor de opening en bleef een paar minuten in dezelfde houding staan.

Toen hij zich weer naar Brand omwendde, had zijn gelaat een verwonderde uitdrukking.

Weer bracht hij zijn mond aan het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Van welke soort denk je, dat het dier in de kooi is? Je raadt het nooit... een panter.

Brand keek hem verschrikt aan.

— Hoe komt hij daar in 's hemelsnaam aan? vroeg hij zacht.

— Heel eenvoudig. Hij zal het dier uit Indië hebben meegebracht; daar heeft hij geruime tijd gewoond. Men gebruikt daar deze dieren op de jacht, zoals je wel zult weten en ze zijn, als ze zijn afgericht, heel tam, behalve natuurlijk, wanneer men hun woede opwekt.

— Moet dat dier dood?

— Als het niet nodig is, neen, Charles.

— En Stanmore?

— Die ligt gerust in zijn bed te slapen.

— Maar wij zullen onmogelijk kunnen werken, als wij ieder ogenblik gevaar lopen, dat de graaf ons overvalt.

— Daar valt ook niet aan te denken, zei Raffles kalm. Wacht maar even.

Hij opende zijn jas en haalde uit de binnenzak een voorwerp, dat er uitzag als een ouderwets ruiterpistool.

— Je wilt hem toch niet neerschieten? vroeg Brand verschrikt.

— Ik denk er niet aan, antwoordde Raffles geruststellend.

Hij haalde uit zijn zijzak een doosje, dat gevuld was met een dozijn van die kleine stalen, van een bosje paardenhaar voorziene projectielen, zoals men veel in windbuksen gebruikt.

Zonder op het verbaasde gezicht van Brand te letten, laadde Raffles het pistool met een van deze pluimkogeltjes, nam een stoel, die hij voor het schilderij pláatste, ging daarop staan, stak het pistool door de opening en mikte lang en zorgvuldig.

Brand zag de haan overgaan, maar hoorde niet het minste geluid.

Raffles stond stil op zijn stoel, en keek ingespannen door het gat in de slaapkamer. Na enkele minuten stapte de Grote Onbekende van zijn stoel en slaakte een zucht van verlichting.

Brand keek zijn metgezel afwachgend aan.

— Is het gelukt? vroeg hij zacht. Wat heb je eigenlijk gedaan?

— Wij kunnen nu wel wat luider praten, amice, hernam Raffles. Ja het is gelukt. En wat ik gedaan heb? Ik heb lord Stanmore een kleine kwetsuur toegebracht, die hem voorlopig tot machtelooheid zal doemen.

Met mijn windpistool heb ik hem een klein, onschadelijk pluimpje in de arm geschoten hetwelk echter gedrenkt is in een stof, die, zodra ze maar even in het bloed doordringt onmiddellijk een diepe bewusteloosheid veroorzaakt.

— Dat is puik gevonden, zei Brand op verheugde toon. En hoe lang duurt die bewusteloosheid?

— Minstens een paar uren.

— Is er geen gevaar bij?

— Niet in het minst. Indien mijn slachtoffer slechts een meter of tien verder van mij verwijderd ware geweest, zou het zelfs onmogelijk geweest zijn met zulk een pluimpje een kleine wonde te veroorzaken.

— Waarom wachtte je dan zolang op die stoel?

— Wel, ik wilde mij overtuigen, dat hij inderdaad sliep, en bewusteloos was. Ga zelf maar kijken.

Brand klom op de stoel en keek door het ronde gat in de schilderij.

Hij zag Stanmore op zijn bed uitge-

strekt liggen, en op het blanke vlees van de beneden arm, kon hij duidelijk het rode pluimpje van het kleine, puntige projectiel onderscheiden.

Hij klom weer van zijn stoel en knikte Raffles opgewekt toe.

— Dan belet ons verder niets direct aan het werk te gaan, zei hij zacht.

— Niets, beaamde Raffles.

Hij sloot de deur en daarop namen beiden hun kniptang ter hand.

Zij knipten eerst alle electricische draden door, en begaven zich daarna naar de brandkast, sloegen een hoek van het tapijt om en vonden inderdaad een soort bascule in de vloer, waarvan zij de contactdraden eveneens vernielden.

Tien minuten later was de oxy-acetyleen brander van Raffles in volle werking en deed de steekvlam de dikke deur van de brandkast als was smelten.

Binnen een half uur tijds was al het metaal rondom de sloten weggesmolten en kostte het Raffles niet de minste moeite de kast te openen.

Hij hield zijn zaklantaarn in de geopende kast en begon deze kalm van haar inhoud te ontdoen.

— Ik zou zeggen, dat er niet veel in ligt, mompelde Brand met een teleurgesteld gelaat.

— Veel contanten zeker niet, maar daarentegen zeer veel onbetaalde rekeningen.

De kast was nu geheel geledigd, en Raffles had de buit vluchtig geteld.

— Vier duizend pond sterling, mompelde hij. Het is niet veel voor een man, die zoveel geld uitgeeft, als lord Stanmore.

Raffles was intussen naar de schrijftafel gegaan en onderwierp deze aan een grondig onderzoek.

Het duurde niet lang of zijn scherp oog en zijn intuïtie hadden een geheim vak ontdekt, waarvan de sluiting spoedig onder zijn vlugge vingers bezweek.

Er lag een dikke enveloppe in de lade, die met een groot zegellak gesloten was, en daarnevens een aantal papieren.

Raffles begon ze vlug door te lezen.

En naarmate hij las, zag Brand, die bij hem was komen staan, op het ge-

laat van zijn vriend een trek van de grootste verbazing, gemengd met toorn en woede, verschijnen.

— Wat een gemene schurk, siste hij eindelijk, nadat hij de stukken gelezen had en ze weer in de lade legde.

— Wat is er dan met hem? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Dat zal ik je aanstonds vertellen, als wij thuis zijn, antwoordde Raffles. Er is nu geen tijd voor.

Hij maakte de sluiting van de geheime lade op meesterlijke wijze zodanig weer in orde, dat zelfs het scherpste oog niet zou kunnen zien, dat zij geopend was geweest en pakte vlug het buitgemaakte geld in een der meegebrachte valiezen.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zei:

— Het is nu beter, dat wij maken,

dat wij weggkomen, want over een half uur zal Stanmore wel uit zijn bewusteloosheid ontwaken.

— Dan is het werkelijk de hoogste tijd, meende Brand.

De beide vrienden bergden hun inbrekerswerktuigen op, vergewisten er zich zeer van, dat zij niets achterlieten, dat hen zou kunnen verraden en aanvaardden de terugweg.

Zonder ongeval bereikten zij de zolderkamer weer, trokken de touwladder op, welke Raffles opnieuw om zijn middel wikkelde, klommen over de daken, daalden de trappen van het hoekhuis af, zonder dat zij iemand tegenkwamen, openden zonder enig gerucht te maken de buitendeur, keken omzichtig om zich heen en stonden op straat, juist vijf minuten voor het ogenblik, waarop lord Stanmore uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken.

HOOFDSTUK V

WEDDENSCHAP

Zeven uren later, na een goede nachtrust te hebben genoten, zaten Raffles en Brand aan de lunchtafel in de eetkamer.

Zij hadden beiden een dagblad in de hand en lazen met de grootste aandacht het verslag van hun nachtelijke onderneming.

— Ik vind, dat wij nogal een goede pers hebben, merkte Brand lachend op, terwijl hij het blad opvouwde en naast zich neerlegde.

— Inderdaad, de critiek is zeer welwillend: zei Raffles met een bevestigend hoofdknikje.

Ik lees hier in de « Times » dat « de inbraak » gepleegd moet zijn door meesters in hun vak, die voorzien waren van de meest moderne hulpmiddelen en die zelfs een kennis en een bekwaamheid aan de dag hebben gelegd, die menig een op ander gebied, bijvoorbeeld een hoofdcommissaris van politie, ten voorbeeld zouden kunnen strekken.

— Dat is natuurlijk weer een steek op die ongelukkige Baxter, riep Brand lachend uit. De « Times » is wel erg op die arme man gebeten.

— Ik zou dat waarschijnlijk ook zijn, als ik redacteur van de « Times » was, hernam Raffles. Op het ogenblik is deze man voor mij niets anders dan een stuk speelgoed, waar mede ik mij vermaak, maar alles goed beschouwd, wordt hij daarvoor toch niet betaald.

— Staat er in de « Times » niets van de geheime lade?

— Niets. Stanmore moet in de stellige overtuiging verkeren, dat wij die niet ontdekt hebben. Ik heb de papieren er juist zo ingelegd, als ik ze er vond.

— En wil je me nu dan eens eindelijk vertellen, Edward, wat die papieren eigenlijk behelsden?

— Met het grootste genoegen. Die papieren hebben mij een helder inzicht verschafte in vele dingen, die mij tot dusverre tamelijk duister waren.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld, de manier, waarop lord Stanmore leefde. Ik wist dat hij slechts een klein vermogen van zijn vader geërfd had en toch wedde hij zeer hoog op de wedrennen, hield hij een paar zeer dure renpaarden, een jacht, een paar auto's, speelde hij zeer hoog, kortom deed hij alles, wat alleen iemand met zeer ruime middelen zich kan veroorloven.

— Hij zou dus het geld gestolen hebben, meen je? riep Brand uit.

— Niet precies, maar het scheelt niet veel. Heb jij ooit geweten, dat graaf Stanmore een pupil had? ging Raffles voort.

— Neen, riep Brand verwonderd uit.

— Het is toch zo. Het staat duidelijk in die papieren te lezen. Het is een meisje en zij heet Jane Hamilton en is hem een paar jaren geleden, toen zij achttien jaar was, toevertrouwd door een halfbroeder van hem, die in Indië gestorven moet zijn.

— Ik heb dat meisje nooit gezien.

— Ik ook niet. Zeer waarschijnlijk houdt hij haar buiten de gemeenschap. Ofschoon hij haar ook naar een of ander pensionaat in het buitenland kan hebben gezonden, zogenaamd om haar opvoeding te voltooien.

— En nu is hij dus zeker bezig haar toekomstige erfenis op te souperen?

— Ja, hij is hard op weg om het te doen. Hij beheert het vermogen van het jonge meisje op een manier, die het daglicht niet kan velen.

— Het is schandelijk, riep Brand verontwaardigd uit.

— Noem hem maar gerust 'n schurk. Hij had het vermogen moeten uitbetalen op de dag, waarop die Jane Hamilton meerderjarig zou worden. Ik kan echter niet nagaan of die dag al achter de rug is of niet.

— Maar waarom heb je dan niet eenvoudig je de papieren toegeëigend en de kerel aan de kaak gesteld? riep Brand opgewonden uit.

— Beste Charles, dat deed ik niet, omdat ik mij nooit door mijn drift laat beïnvloeden, zoals een zeker iemand van mijn kennis, antwoordde Raffles kalm.

Ga zelf maar eens na. Als Stanmore ontdekt had, dat de papieren gestolen waren, dan zou er natuurlijk niets van de hele zaak terecht gekomen zijn. De kerel zou dan het meisje eenvoudig naar een afgelegen plek gebracht hebben, en haar misschien wel hebben gedwongen om met hem te trouwen, waardoor hij dan vanzelf zonder slag of stoot in het bezit van haar vermogen zou zijn gekomen.

Brand erkende, dat zijn vriend voor de zoveelste maal gelijk had.

— Door te driftig te handelen zouden wij de hele zaak bedorven hebben, ik ken je te goed, om niet te weten, dat je het voor het arme kind zult opnemen en met alle middelen zult trachten, haar in het bezit te stellen van het geld, dat die schurk haar onthoudt, om er zelf mooi weer mee te spelen.

— Goed geraden, Charles, zei Raffles. Dat ben ik inderdaad van plan. Onrecht duld ik niet.

— Heb je al vaste plannen?

— Neen, voorlopig zullen we de zaak kalm afwachten. Er moet enige tijd verlopen, zodat Stanmore geheel gerustgesteld is.

— Maar in die tijd zullen wij niet werkloos blijven?

— Integendeel, wij zullen in allerlei vermommingen de gangen van onze sijnjeur nagaan. Het is natuurlijk van belang, dat wij de verblijfplaats van het meisje ontdekken. Weten wij die eenmaal, dan is het nog tijd genoeg, om onze vriend nogmaals een bezoek te brengen, en, als het nog nodig is, de papieren buit te maken en haar ter hand te stellen.

— De hemel weet, waar dat arme kind zit! riep Brand uit.

— Ja, dat kan niemand raden. Zij kan evengoed in Londen als in Edinburgh maar ook wel in Parijs of in Zwitserland op kostschool zijn.

— Zouden wij de correspondentie van dat heerschap niet kunnen controleren?

— Daar denk ik ook reeds aan. Het is moeilijk, het is gevaarlijk, het is omslachtig, maar als het nodig mocht blijken, moeten wij dat middel te baat nemen.

Nog diezelfde dag besteedden de beide vrienden enige uren om, ieder afzonderlijk en in een voortreffelijke vermomming, in de buurt van het huis in de Cavershamstreet rond te neuzen.

Zonder resultaat evenwel.

Zij kregen Stanmore niet te zien voor zij die avond in de Windsor Club verschenen.

Toen zij de grote conversatiezaal van het clubgebouw binnentraden, zagen zij Stanmore te midden van een groepje aandachtig toehorende vrienden zitten, terwijl hij deze in geuren en kleuren van de inbraak vertelde.

Raffles en Brand traden op het groepje toe en men maakte dadelijk ruimte voor de vice-president en diens vriend.

— Gij hebt toch zeker reeds gehoord van het ongeluk, dat Graaf Stanmore getroffen heeft, mylord? vroeg Lord Cholmondeley.

— Dat heb ik, mylord, antwoordde Raffles, en ik kan niet nalaten op te merken, dat de lofredenen van Graaf Stanmore op zijn voortreffelijke alarm-inrichting toch blijkbaar niet helemaal... ahem... klopten.

Het slachtoffer van de inbraak hief zijn dikke oogleden op, en een snelle, giftige blik trof de spreker.

Hij zel echter geen woord en keek dadelijk weer voor zich.

— Heeft men volstrekt geen spoor van de dieven gevonden? vroeg burggraaf Stanfordham.

— Niet het minste, bromde Stanmore op nijldige toon. Ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, met welk doel wij Londenaars eigenlijk die ezel van een Baxter in dienst houden.

— Maar ik heb gehoord, dat het onderzoek was toevertrouwd aan zijn rechterhand, inspecteur Sullivan, merkte lord Cholmondeley op.

— Die schijnt al niet veel meer waard te zijn, bromde Stanmore. Ik ben nog zoëven bij hem geweest en hij vertelde mij, wat ik trouwens al lang wist, dat de dieven niet het geringste spoor hebben achtergelaten.

— Maar hoe is dat mogelijk, riepen een paar leden van de club tegelijk uit.

— Hoe dat mogelijk is? Zij droegen, om te beginnen, gummihandschoenen, die volstrekt geen vingerafdruk nalieten. Zij hadden schoenen, met rubber zolen aan. Zij hebben geen kaarsen gebruikt, zij hebben niets achter gelaten, kortom, de politie tast volmaakt in het duister.

Even heerste er stilzwijgen.

Toen hernam Stanfordham langzaam, als vreesde hij de woorden uit te spreken:

— Als dat werkelijk zo is, mylord, dan vrees ik, dat gij het slachtoffer zijt geworden van de man, wiens naam zelfs de meest begaafde politie-autoriteit niet dan met schuwe eerbied uitspreekt.

Lord Stanmore werd zo mogelijk nog een graadje bleker en mompelde bijna onverstaaubar:

— Zoudt gij dat waarlijk denken?

— Ik ben er bijna zeker van, mylord. Een inbraak, die op zulk een geraffineerd sluwe wijze wordt uitgevoerd, zulk een inbraak kan alleen het werk van John Raffles, de Grote Onbekende zijn.

Het was alsof er een huivering door alle aanwezigen voer, bij het vernemen van die naam.

Raffles bekeek aandachtig zijn nagels en was de eerste, die weder sprak.

— Ik geloof, mijnheren, zo klonk zijn heldere stem in de stilte, dat uw beroemde John Raffles slechts een fictie een droombeeld is, en dat hij evenmin bestaat als het mannetje in de maan.

Dadelijk lieten zich tal van protesten horen en bijna alle aanwezigen begonnen druk door elkaar te spreken.

— Als gij zo spreekt, mylord, leest gij zeker de kranten niet geregeld, riep graaf Cholmondeley uit.

— Raffles laat bijna steeds zijn visitekaartje achter, als hij een van zijn stoute daden verricht heeft, kwam lord Stanfordham tussen.

— Hij is zelfs in New York en St. Petersburg bekend en gevreesd, riep een derde.

— Als men niet aan John Raffles gelooft, dan kan men evengoed ontkennen, dat de aarde om de zon draait, meende een vierde.

Raffles haalde de schouders op en zei :

— Mijnheren, ik wil u allen graag geloven, maar het komt mij zeer wonderlijk voor, dat een politie als die van Londen, die algemeen voor de beste ter wereld wordt gehouden, die geheimzinnige sinjeur nooit heeft kunnen pakken. Gij zoudt dus inderdaad menen, dat ook de bedrijvers van deze inbraak, waarvan ons geacht lid Stanmore het slachtoffer is geworden, niet zouden worden achterhaald?

— Als hij het werkelijk gedaan heeft, durf ik er wel een eed op doen, riep Stanmore nijdig uit.

— En ik verwed er honderd pond on-

der dat hij niet gevat zal worden, riep Cholmondeley opgewonden. Neemt u dat aan mylord?

— Accoord, antwoordde Raffles met een glimlachje.

— Wij zullen zo afspreken, vervolgde Cholmondeley. Indien de bedrijvers van de inbraak bij Graaf Stanmore binnen drie maanden gevat zijn, betaal ik honderd pond. In het tegenovergestelde geval, zijt gij mij dat bedrag schuldig. Aangenomen?

— Aangenomen, antwoordde Raffles kalm, en hij schreef reeds op datzelfde oogenblik, in den geest, honderd pond onder zijn uitgaven.

HOOFDSTUK VI

DE VOOGD VAN JANE HAMILTON

Er waren ruim twee weken verlopen sedert de voorvallen, welke de leden van de Windsor Club zo lang hadden beziggehouden.

Ofschoon Baxter en zijn assistent Sullivan dag en nacht zwoegden, om de bedrijvers van de inbraak in handen te krijgen, waren zij nog niet verder gevorderd dan op de eerste dag.

Reeds hadden er enige malen grote advertenties gestaan in de meest gelezen bladen, waarbij een hoge beloning werd uitgelooft aan degenen, die aanwijzingen zouden kunnen geven, welke tot de arrestatie van de misdadigers zouden leiden, zoals dat reeds herhaaldelijk was geschied, wanneer de politie meende, John Raffles op het spoor te zijn.

Maar ook ditmaal was alle moeite tevergeefs.

De daders waren en bleven onvindbaar.

Wat de druk gezochte John Raffles zelf betreft, deze had zijn tijd niet verbeuzeld, evenmin als Charles Brand.

Beiden waren, soms tezamen, maar meestal afzonderlijk, dagen achtereen op onderzoek uit geweest, lange tijd zonder resultaat.

Maar in de namiddag van de 22ste dag na de inbraak kwam Raffles met een opgewekt gelaat tegen het uur van het middagmaal thuis.

Hij liep regelrecht naar zijn slaapkamer en ontdeed zich daar van zijn vermomming.

Vervolgens begaf hij zich zacht fluitend naar de bibliotheek, waar Brand zat te schrijven.

Deze keek op bij het binnenkomen van zijn vriend en trad hem snel tegemoet.

— Ik durf er wel weer een nieuwe weddenschap over aangaan, Edward, dat ik de vorige verloren heb, riep hij uit. Heb ik goed geraden?

— Ik geloof het wel, amice, antwoordde Raffles vrolijk. Ik meen er bijna zeker van te zijn, dat ik vandaag of morgen de sigaretten zal genieten, die je aan mij verloren hebt.

— Dus je hebt haar adres gevonden?

— Ja. Eindelijk.

— Ze woont in Londen?

— Ja, in een zeer afgelegen buurt bij het Paddington Cemetery.

— Lieve hemel, dat is bijna aan het andere einde van de wereld. Hoe heet de straat?

— Willeham Lane. Juist, voorbij de

spoorlijn, die door het noorden van Londen loopt.

— Hoe ben je er achter gekomen?

— Door zijn auto in een taxi achterna te gaan. Even voor zijn auto stopte ben ik er uitgesprongen, en zag hem het huis binnen gaan. Hij bleef er bijna een uur. Ik bleef geduldig in de buurt wachten, tot het hem zou believen te vertrekken. Toen zijn wagen goed en wel uit het gezicht was, trad ik op het huis toe, bekeek het zorgvuldig, prentte het nummer in mijn geheugen, riep de eerste de beste taxi aan en liet mij snel naar huis terug brengen. Als je toen thuis was geweest, had je het avontuur natuurlijk reeds vroeger vernomen.

— Dus je bent er niet dadelijk binnengegaan?

— Om de kans te lopen, dat men er mij onmiddellijk liet uitgooien. Neen, zo dom ben ik niet. Ik verkleedde mij hier als agent van politie en keerde onmiddellijk terug, maar nu met Henderson...

— En verder?

— Wel, de rest is gauw verteld. Ik informeerde bij de portier van het huis en vernam, dat er in het huis maar één jong meisje woont. Toen ik naar haar naam vroeg, was natuurlijk dadelijk alle onzekerheid opgeheven. Zij heette Jane Hamilton.

— Dus zij wordt niet bewaakt daar?

— O, ja, dat wel. En wel door een afschuwelijk kleine bochel.

— Heb je met het meisje gesproken?

— Slechts een paar woorden en in bijzijn van die krates.

— Wat gaf je als voorwendsel op?

— O, ik zei, dat ik gemeente opzichter was, en kwam, om te zien of het huis nog wel bewoonbaar was. En ik verzeker je als ik dat inderdaad had gedaan, dat ik dan stellig het krot onmiddellijk had gesloten.

— Maar zij? Heeft zij niet onmiddellijk gebeden en gesmeekt om haar te verlossen?

— Helemaal niet, amice, antwoordde Raffles kalm. En wel om de simpele reden, dat het lieve kind er geen notie van heeft, wat haar onthouden wordt.

Brand slaakte een kreet van verwondering:

— Dat verandert dadelijk de gehele zaak, riep hij uit. Dus zij weet niet, dat lord Stanmore haar schandelijk bestelt?

— Sterker nog; zij weet niet eens, dat Stanmore haar oom is.

— Dat is sterk, riep Brand verontwaardigd uit. Maar hoe heeft Stanmore dan de voortdurende aanwezigheid van die gebochelde aan haar verklaard.

— Die dwerg speelt de rol van kamerverhuurder. Hij is een blind werktuig in de handen van Stanmore en doet alles, wat deze zegt; ik geloof, dat Stanmore hem in zijn macht heeft. Hij weet waarschijnlijk iets uit zijn verleden, dat hem misschien met de politie in aanraking zou kunnen brengen.

— Ben je nog wat meer te weten gekomen?

— Niet veel, want daartoe werd ik te veel door de dwerg op de vingers gekoken, maar ik hield mij als iemand, die graag een praatje maakt en zo hoorde ik toch wel het een en ander. Haar vader is enige jaren geleden naar Voor-Indië gegaan, in de hoop daar zijn fortuin te maken. Hij liet zijn dochttertje hier achter bij een tante, die echter vrij spoedig is gestorven. Maar dat haar vader blijkbaar voor een of ander toeval in India inderdaad in korte tijd een groot fortuin vergaarde, dat heeft zij blijkbaar niet geweten.

— Maar zou hij haar dat dan niet geschreven hebben?

— Dat is natuurlijk, en dan is de brief door zijn lieve halfbroer onderschept.

— En wat zijn nu je plannen?

— Die moet ik nog uitwerken. Ik weet nog niet goed, wat mij te doen staat.

— Maar zouden wij het meisje niet inlichten?

— Dat zullen wij stellig doen. Mannen als wij zijn hun leven nooit geheel zeker, en de toekomst van dat arme meisje moet verzekerd worden. Zij moet weten, wie Stanmore is, en wat zij van hem te vorderen heeft.

— Maar hoe zullen wij dat doen, zon-

der ons zelf bloot te geven?

Raffles bleef even peinzend in het midden van het vertrek staan, terwijl hij zich met de hand over het voorhoofd streek.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij liep naar zijn schrijftafel, legde een vel papier voor zich, dat evenwel niet met zijn wapen voorzien was, dacht even na, en begon te schrijven.

Toen hij gereed was, las hij het geschrevene nog eens over en overhandigde de brief aan Brand.

— Lees eens, zei hij. Wat dunk je er van?

Brand wierp een blik op de brief die geschreven was in een handschrift, dat in het geheel niet leek op dat van Lord William Aberdeen.

Hij las het volgende:

« Mejuffrouw,

Twee vrienden, die met warme belangstelling in uw lot bezield zijn, hebben door een toeval een geheim ontdekt, hetwelk voor uw toekomst van het grootste belang is. Men heeft u op schandelijke wijze een groot vermogen onthouden, en de vrees bestaat, dat het u geheel ontgaan zal, indien er niet spoedig en krachtig wordt ingegrepen.

Begeef u zo spoedig gij kunt naar Graaf Stanmore. Zijn adres luidt: Cavershamstreet 12, in Kentish Town. Hij is de man, die u hedenmiddag een bezoek heeft gebracht, waarschijnlijk onder een andere naam. Zeg hem op de man af, dat hij zich heeft meester ge-

maakt van het vermogen van uw vader, zijn stiefbroeder, die hem als voogd over u had aangesteld. De bewijzen daarvan bevinden zich in een geheime lade van zijn schrijftafel. Indien lord Stanmore mocht loochenen, of u met geweld bedreigen, zeg dan niets, maar ga morgen om drie uur precies naar het Paddington Cemetery. Voor het hek zullen twee politie-agenten staan, de ene met dik, rossig haar en een rossige knevel, de andere donker en een gebruind gelaat. Zij zullen u aanspreken met het woord « Kentish Town ». Vertel hun wat u is wedervaren bij de graaf en ik verzeker u, dat zij alles in het werk zullen stellen om de zaak in orde te brengen. Mocht die bochel, die u bewaakt, u beletten uit te gaan, zodat gij om drie uur niet voor het hek van het kerkhof kunt verschijnen, gooi dan een uur later, dus precies om vier uur, een briefje met enkele woorden uit uw venster. De twee bewuste agenten zullen zich op dat uur in de onmiddellijke omgeving bevinden.

Geloof, mejuffrouw, dat wij slechts gedreven worden om u van dienst te zijn en een groot onrecht te herstellen.

Twee vrienden. »

Brand liet de brief zakken en kalkte goedkeurend.

— Hoe krijgt zij dat briefje in handen? vroeg hij.

— Ik kleed mij weer aan en ga er nogmaals heen, zei Raffles. Ik zal dan misschien kans zien, het haar ongemerkt in handen te spelen.

HOOFDSTUK VII

DE BOCHEL

Zodra de beide vrienden gegeten hadden, begaf Raffles zich opnieuw naar zijn slaapkamer en kleedde zich met de grootste zorgvuldigheid in de uniform van politieagent, terwijl hij zijn gelaat onherkenbaar vermomde.

Binnen een half uur was hij gereed.

Hij stak het briefje in een enveloppe, liet het in zijn zak glijden, nam zijn

revolver, en verliet de villa door het park.

Hij had Henderson reeds opgebeld en deze stond hem met een van de zogenoemde huurauto's op te wachten.

Het was een zeer lange tocht naar Willesham Lane.

De auto volgde bij de hoek van de Regentstreet eerst de Oxfordstreet, tot

waar deze op Hydepark uitkomt en sloeg toen de Edgeware Road in, een schier eindeloze brede verkeersweg, die in bijna volkomen rechte lijn dwars door het noordwestelijk deel van de Engelse hoofdstad loopt.

Een uur nadat hij zijn huis verlaten had, bereikte Raffles Willesham Lane, een straat, die in een boog van de High Road tot aan het Paddington-station loopt.

Het huis waarin Jane Hamilton zo scherp werd bewaakt, ofschoon zij daar blijkbaar zelf geen vermoeden van had, was juist tegenover de hoek van het Paddington Cemetery gelegen en de ramen aan de voorzijde zagen dus onbepaald over de bekende oude begraafplaats, die reeds lang geen dienst meer doet, uit.

Raffles stapte uit en fluisterde Henderson enige woorden toe.

Het kostte hem weinig moeite zich toegang tot het huis te verschaffen. Hij had een prachtig praatje klaar en zijn uniform deed de rest. De portier liet hem ongehinderd naar boven gaan. Hij betrad alle flats, waar hij kwasi de ventilatie, de sanitaire inrichting enzovoorts controleerde.

Terwijl hij aldus bezig was, werd er een deur geopend, waarvan op de drempel een afschuwelijk lelijk gebocheld mannetje verscheen, dat met een gemeelijke trek op zijn gerimpelde tronie het gedoe gadesloeg. Raffles zag het en had een geheim binnenpretje, toen hij overwoog hoe fijn hij die miniatuur gorilla bij de neus had.

— Bent u daar opnieuw? snauwde het gedrochtje, wat nu weer?

Raffles betaalde hem met gelijke munt en snauwde hem ook af, zonder antwoord te geven op die vraag.

Hij duwde nog een deur open en bevond zich nu in een tamelijk helder verlicht vertrek.

Men kon op het eerste gezicht zien, dat het bewoond werd door een vrouw, die hoewel zij het niet al te breed had, over veel smaak beschikte.

Het kamertje zag er keurig uit.

Hier en daar waren bloemen neergezet en bij de haard was een behaag-

lijk zitje gemaakt van een paar leunstoelen en een tafeltje waarop een mand met naaigerei stond.

In een van deze stoelen zat een jong meisje van een jaar of achttien, met een lief, zacht gezichtje, waarin twee grote blauwe ogen schitterden.

Zij stond schielijk op, toen de agent binnentrad en een lichte blos van verrassing kleurde haar gelaat.

— Zijt gij daar al wéér, mijnheer de agent? vroeg zij glimlachend. Gij komt ons toch niet arresteren?

— Zo erg is het niet, miss, antwoordde de agent, nu veel beleefder. Het is alleen maar de halfjaarlijkse controle.

— Maak dan wat voort en laat ons dan verder met rust, bromde de bochel.

Raffles bekeek het mannetje, dat nu in het volle licht van de lamp stond, met grote aandacht.

Hij had een breed, plat gezicht met een kleine neus en een zwaar gewelfd voorhoofd, dikke lippen en reussachtige oren.

Een krans vuil, grijs haar omgaf zijn kale schedel en zijn breed, vaalgroen gelaat was omgeven door een slecht onderhouden groezelige ringbaard.

Twee borstelige grijze wenkbrauwen overwelfden zijn kleine, stekende ogen.

Door zijn mismaktheid was hij genoodzaakt het hoofd meestal gebogen te houden, zodat men slechts weinig van zijn gelaat zag, vooral wanneer hij stond of liep.

Raffles keek nog even naar het weerszinwekkende gelaat, waarin de gluiperige ogen hem voortdurend volgden, en begon toen zijn routine-vragen te stellen.

Hij was achter de tafel gaan staan en noteerde de antwoorden in zijn boekje.

Door een onhandige beweging viel dit uit zijn handen op de grond, vlak bij de voeten van het jonge meisje, dat weer in haar stoel was gaan zitten.

Zij wilde behulpzaam bukken, om het op te rapen, maar Raffles was haar voor.

Hij bukte eveneens, haalde snel de brief te voorschijn en duwde die het meisje in de hand, terwijl hij tegelijker-

tijd, achter de tafel verborgen, de wijsvinger op de lippen legde, en het meisje strak aankeek.

Dit alles had nauwelijks een seconde geduurd.

Raffles richtte zich op, met het notitieboekje in de hand en mompelde enkele woorden van verontschuldiging.

Daarop klapte hij het dicht en stak het in zijn zak.

Hij wierp daarbij een vluchtige blik op Jane Hamilton en zag, hoe het meisje de brief snel en ongemerkt in haar zak had laten glijden.

— Bent u klaar, mijnheer de agent? vroeg de bult sarcastisch met zijn scherpe, krassende stem.

— Voorlopig wel, zei Raffles, waarna hij Jane Hamilton hoffelijk groette, het vertrek verliet en vervolgens het huis.

Hij liep naar de auto, die op enige afstand geparkeerd stond en wisselde zacht enkele woorden met Henderson.

Daarop stapte hij in de wagen, die spoedig wegreed.

Een uur later bevond Raffles zich weer in zijn huis, waar hij Brand aantrof.

Deze snelde hem tegemoet en vroeg nieuwsgierig:

— Is alles goed afgelopen?

— Zo goed als het maar kon, zei Raffles opgewekt, terwijl hij zich van zijn vermomming begon te ontdoen.

— Heeft die bochel geen argwaan ge-

kregen?

— Voor zover ik kon nagaan, niet. Hij heeft mij tenminste aangekeken alsof hij me met huid en haar wilde opeten.

— En heb je haar het briefje ongemerkt kunnen geven?

— Ja, ik heb een kleine list gebruikt, die gelukkig perfect slaagde. Ik vreesde wel een ogenblik, dat het meisje een kreet van verrassing zou slaken, maar zij hield zich gelukkig stil.

— Zou zij weten, dat die bult feitelijk weinig meer dan haar cipier is?

— Hoe zou zij dat weten? Het lieve kind weet niets van wat er tegen haar beraamd is? Zij zal het misschien wel verwonderlijk vinden, dat haar huisbaas zo dikwijls bij haar binnenkomt, zonder daartoe te zijn uitgenodigd, maar dat is dan ook alles.

— Heeft zij de brief kunnen wegstoppen, zonder dat de gebochelde het zag?

— Ik verzeker je, dat hij niets gezien heeft.

Onder het spreken, waren de beide vrienden naar de slaapkamer van Raffles gegaan, waar deze zich spoedig verkleedde.

Een uur later waren beiden op weg naar het Carlton Hotel, waar zij in opgewekte stemming dineerden en daarna de première van een nieuwe film bijwoonden in een der grote theaters in de City.

HOOFDSTUK VIII

JANE HAMILTON IN GEVAAR

De volgende dag om half drie marcheerden Raffles en Brand, beiden als agent vermomd, de eerste met een pruik van dik rossig haar en een rode knevel, de tweede met 'n gitzwarte, kortgeknipte pruik en een gebruid gelaat, met de handen op de rug gevouwen, langzaam heen en weer in de buurt van Paddington Cemetery.

Het politietoezicht is in deze afgelegene wijken tamelijk schaars, zodat de beide vrienden zo goed als geen gevaar

liepen, dat ze door een echte politieagent zouden worden ontmaskerd.

Om vijf minuten voor drie bevonden zij zich voor het hek van de uitgestrekte, oude begraafplaats.

Raffles keek scherp in het rond, maar er was heinde en ver geen vrouw te ontdekken.

Op een naburige kerkklok sloeg het even later drie uur. Kort daarop galmde achtereenvolgens alle torenklokken in de buurt.

De beide vrienden bleven zwiġgend tien minuten voor het hek op en neer lopen.

Jane Hamilton verscheen echter niet. Raffles beet op zijn lippen en balde woedend de vuisten.

— Die schurk schijnt haar dus waarachtig te durven vasthouden, bromde hij.

— Maar ik kan mij niet begriġpen, dat zij dan niet de bureu te hulp roept, zei Brand.

— O, hij zal waarschijnlijk wel ge-zorgd hebben, dat zij niet kan roepen, of er is misschien een heel andere reden, die wij niet kennen, die haar het uitgaan belet.

— Hoe laat is het nu?

— Vijf over half vier.

— Zijn wij hier ver van haar huis?

— Nauwelijks tien minuten.

Opnieuw hervatten de beide vrienden hun eentonige wandeling.

Er verliepen nog tien minuten.

Toen stampte Raffles ongeduldig met de voet op de grond en riep:

— Ga mede, Charles, wij kunnen hier niet onze tijd verknoeien.

De beide vrienden begaven zich op weg, en waren tien minuten later vlak bij het huis van de geoochelde.

Terwijl zij het naderden, had Raffles Brand zacht met de elleboog in de zijde gestoten.

— Hier is het, zei hij. Loop jij nu terug, keer je precies om vier uur om en wandel heel langzaam naar het huis. Let goed op, want het briefje kan nu elk ogenblik uit het venster worden geworpen. Ik zal aan de andere kant hetzelfde doen.

Bijna onder de ramen van het vertrek, hetwelk door Jane Hamilton bewoond werd, gingen de beide vrienden van elkander.

Raffles keek nu en dan om, ofschoon het nog geen vier uur was, uit vrees dat het briefje zou vallen, als hij zijn rug naar het raam had toegekeerd.

Toen bedacht hij, dat het wel zo verstandig zou zijn, aan de overkant van de straat te gaan lopen, zodat het meisje hem zou kunnen zien.

Dadelijk gaf hij aan die ingeving gevolg.

Hij had het tegenoverliggend trottoir nauwelijks bereikt en rechtsomkeert gemaakt, of het sloeg vier uur. Zonder zich te overhaasten, als een patrouillerende agent, liep Raffles terug terwijl hij de ramen van het vertrek van Jane Hamilton nauwkeurig in het oog hield.

Van de andere kant zag hij Brand met dezelfde bedaardheid naderen.

Ineens werd het raam opgeschoven en er verscheen een kleine blanke vrouwenhand, die een stukje papier naar beneden liet fladderen.

Het volgende ogenblik was het raam weer dicht.

Kalm raapte Brand, die er het eerst bij was het papiertje op, ontvouwde het en frommelde het ineen, na er even een blik op te hebben geworpen als ware het iets, dat niet de minste waarde had.

Verder keerde hij zich opnieuw om en wandelde met afgemeten stappen weg op enige afstand gevolgd door Raffles, wie geen enkel gebaar van zijn vriend onopgemerkt was gebleven.

De beide mannen liepen rustig door, tot zij het hek van het kerkhof bereikt hadden.

Toen voegde Raffles zich bij Brand en zei op zachte toon:

— Je hebt het briefje?

— Hier is het.

Raffles nam het briefje aan en vloog het haastig door.

Zijn gelaat betrok onder het lezen en zijn vuisten balden zich.

— Slecht nieuws? vroeg Brand, die zijn ogen niet van het gelaat van zijn vriend had afgewend.

— Ja, het is zoals wij dachten, Jane Hamilton wordt eenvoudig gevangen gehouden.

— Is ze bij haar voogd geweest?

— Ja.

— En?

— Wacht even, dan zal ik je het briefje voorlezen.

De beide mannen begaven zich naar een bank die in een der lanen van het grote park stond, en daar las Raffles op zachte toon het volgende voor:

« Mijneheren,

Uw briefje heb ik ontvangen en on-gezien kunnen lezen. Ik behoef u niet te zeggen hoe verwonderd ik was over hetgeen u mij mededeelde. Daar Bulkeley, (zo heet de man met de bochel, die de kamer aan mij heeft verhuurd) niets van uw brief wist, kon ik gewoon uitgaan, zogenaamd om enige boodschappen te doen, waarvan ik gebruik maakte om naar lord Stanmore op het door u opgegeven adres te gaan. U zult begrijpen, dat ik er vreselijk tegen opzag, om zo maar, à bout pourtant, deze man, die mij al enige keren onder een andere naam bezocht had, van zo iets laags en gemeens te beschuldigen, als u mij had medegedeeld, daar ik hiervoor eigenlijk geen bewijzen kon aanvoeren. Ik vertrouwde echter op uw woord als eerlijk man, en deelde hem onomwonden mede, wat mij door uw schrijven bekend was geworden.

Ineens veranderde de situatie. Eerst dacht ik, dat hij mij wilde vermoorden. Hij werd zo wit als een doek en kwam dreigend naar mij toe. Maar plotseling veranderde hij van tactiek. Hij begon sarcastisch te lachen en zei dat het allemaal lasterpraatjes en gemene leugens waren, om hem bij mij in discredit te brengen; dat hij, integendeel, het beste met mij voor had, ja dat hij zelfs in de korte tijd, dat hij mij had leren kennen, van mij was gaan houden en nu van deze gelegenheid gebruik maakte, om mij zijn liefde te verklaren en te vragen zijn vrouw te willen worden.

U zult begrijpen hoe die woorden mij troffen. Ik was heel even onder de indruk en erg beduusd, maar direct daarop begreep ik, dat die liefdesverklaring maar camouflage was en bedoeld was om mij zand in de ogen te strooien. Ik had nooit veel met die man op gehad; hij was mij van de eerste keer, dat hij met mij sprak, al onsympathiek geweest en nu ineens was het alsof mij de schellen van de ogen vielen. Ik haat-

te de vent.

Natuurlijk moest ik hem op zijn liefdesbetuigingen antwoorden en ik wond er geen doekjes om. Ik zag kans om de deur van de kamer waar ons onderhoud plaats had, te openen en in de gang bevond zich een bediende, die mij uitliet, zich zonder twijfel verwonderend, waarom zijn meester mij niet die eer be-wees.

Het spreekt van zelf, dat een en ander aanleiding zal geven tot maatregelen van lord Stanmore te mijnen opzichte. Het ellendige is, dat ik niet weet wat voor maatregelen dat zullen zijn, maar ik weet wel, dat hij al vast 'n maatregel heeft genomen, die mij heel erg verontrust en die bestaat uit een verbod om uit te gaan. Lord Stanmore heeft Bulkeley aangesteld als mijn cipier, want toen ik namiddag volgens afspraak naar 't Paddington Cemetry wilde gaan heeft die ellendeling me dat belet. Ik kon dus niet komen en vandaar dit briefje.

Ik bid en smeeek u mij niet in de steek te laten. Ik vertrouw op uw hulp. Ik ben dodelijk ongerust en vrees, dat men slechte dingen met mij voor heeft.

Met hartelijk dank voor alles wat u reeds voor mij deed, tekent

Jane Hamilton. »

Raffles liet de brief in zijn zak glijden en zei op zachte toon:

— Met die laatste opmerking kon het arme kind de spijker wel eens op de kop geslagen hebben. Ik geloof dat die Stanmore een uiterst gevaarlijk sujet is, die nergens voor terugdeinst, als het er om gaat zijn boze plannen ten uitvoer te brengen.

— Ik ben het volkomen met je eens. De hele toekomst van de man is er mee gemoeid. Het is wel zeker, dat hij het vermogen van Jane Hamilton reeds zo zeer heeft angesproken, dat hij geruïneerd zou zijn, als hij het haar in zijn geheel moest teruggeven.

— En dat zal hij toch moeten, of mijn naam is geen Raffles, bromde de Grote Onbekende tussen de tanden.

HOOFDSTUK IX

DE ONTVOERING VAN JANE HAMILTON

De volgende dag omstreeks tien uur in de ochtend stopte de auto van graaf Stanmore voor het huis in Caversham-street.

Hij stapte uit en het scheen dat men hem verwachtte, want hij behoefde niet aan te bellen en de deur opende zich vanzelf voor hem.

Hij liep snel de treden van de trap op en opende de deur van de kamer, waar het jonge meisje nog steeds was opgesloten.

Jane Hamilton zat in een hoek van het vertrek, zover mogelijk van het raam afgekeerd.

Tegenover haar zat Lewis Bulkeley, de gebochelde, een boterham te eten.

Zodra de graaf binnentrad, stond hij op, veegde de kruimels van zijn grote mond en verslikte zich bijna in zijn haast om zijn bezoeker te begroeten.

Wat het jonge meisje betreft, zij keek graaf Stanmore aan met ogen, waarin al haar onverzettelijke wilskracht en haar verachting te lezen stonden.

De graaf trok een stoel bij en wendde zich tot Jane Hamilton. Direct bleek, dat hij voor Bulkeley geen gehelmen had, want hij zei:

— Je hebt je dus nog niet bedacht, lieve schat? vroeg hij op flemende toon.

— Ik behoef mij niet te bedenken, mylord, antwoordde Jane Hamilton. Mijn besluit is onherroepelijk en ik kom daar nooit op terug.

— Nooit? vroeg de schurk op spottende toon. Kom. Weet gij dat wel zeker? Nooit is zo'n klein woord met zo'n grote betekenis.

— Gij zoudt mij kunnen folteren, en op de pijnbank leggen, en dan zou ik nog zeggen: neen.

Stanmore haalde de schouders op.

— Wij zullen zien, zei hij terwijl er een gemeen licht in zijn ogen kwam.

Hij scheen even na te denken en wendde zich toen tot de dwerg.

— Ben je op onderzoek uit geweest, naar dat huis in Greenmore, zoals ik je gezegd heb?

— Ja zeker, mylord, luidde het antwoord. Gisteravond om tien uur ben ik er heen gegaan en was om twaalf uur terug.

— En wie heeft er zolang op het meisje gepast?

— Een van mijn mannen, mylord, een van mijn mannen, die ik vertrouwen kan als mijzelf.

— Nu, en is de zaak in orde? ging de graaf op ongeduldige toon voort. Wil de eigenaar het huis afstaan? Vooruit, spreek op. Men moet je de woorden letterlijk uit de mond halen.

— Hij wil het landhuis afstaan, mylord, maar hij wenst vooruit betaald te worden.

— Heb je kunnen vaststellen, dat het huis inderdaad gunstig gelegen is?

— O ja, er passeert soms op een heils dag geen sterveling.

— Zoveel te beter, bromde Stanmore binnensmonds.

Daarop wendde hij zich weer tot het meisje en vroeg op dringende toon:

— Nog niet van gedachte veranderd? Bedenk toch, dat je door met me te trouwen Lady Stanmore zult zijn.

— Nooit! riep het jonge meisje. Nog niet zo lief zou ik in het water springen.

— Nu, ik geef je tot vanavond bedenktijd.

— Al gaf gij mij een eeuwigheid om te bedenken, hernam het meisje op hartstochtelijke toon, dan nog zou ik u mijn verachting doen blijken en herhalen: ik haat je en ik zou liever duizend doden sterven dan je vrouw te worden.

Stanmore keek alsof hem een zweeps slag getroffen had.

Hij werd vaalbleek en zijn dikke oogleden trilden zenuwachtig.

Toen gleed er een blik van onuitsprekelijke haat en woede uit zijn staal-

blauwe ogen naar het jonge meisje en hij siste:

— Slang. Ik zal die gifttanden wel weten uit te rukken.

De gebochelde dwerg had met een grijnslach op zijn bleek groezelig gelaat naar het gesprek geluisterd.

Stanmore wendde zich tot hem en zei op zachte toon:

— Ik kom vanavond om tien uur terug, mocht zij dan niet van gedachte veranderd zijn, dan breng je haar naar de plek, die wij afgesproken hebben.

— Maar dat zal ik alleen onmogelijk kunnen doen, mylord, jammerde het kleine gedrocht.

— Dan roep je de hulp in van de kerel, die hier op haar gepast heeft, antwoordde Stanmore kortaf. Jullie zullen toch met z'n tweeën wel voldoende zijn om een jong meisje te bedwingen?

— Ik hoop het, mylord! Ik hoop het! kermde de kleine schurk.

De gebochelde deed hierna de deur voor zijn bezoeker open.

Het ongelukkige meisje bracht de dag in de grootste onrust door.

Nu eens liep zij handenwringend in de kamer op en neer, dan weer zat zij doodstil naast de haard en keek in de vlammen.

Van tijd tot tijd wierp zij een blik op de klok, als hoopte zij dat met het voortschrijden van de tijd haar onbekende vrienden haar te hulp zouden komen.

De gebochelde was uit gegaan en bijna de hele namiddag weggebleven. Gedurende die tijd had een grote kerel met een nors gelaat en vuurrood haar, een laag voorhoofd en een gebit als van een roofdier, hem vervangen.

Was de gebochelde niet zeer spraakzaam geweest, uit de roodharige was geen enkel woord te krijgen.

Om zeven uur kwam de bult terug en zond zijn assistent weg, met de boodschap om tien uur in de buurt te zijn omdat hij dan wel weer van zijn diensten gebruik zou moeten maken.

Bulkeley had wat blikjes met levensmiddelen meegebracht en begon deze op een gaskomfoor gereed te maken.

Tevergeefs echter droog hij er bij

het jonge meisje op aan, er wat van te eten.

Zo werd het tien uur.

De laatste slag van de naburige kerkklokken was nauwelijks weggestorven of er werd gebeld.

De gebochelde snelde de kamer uit, en even later trad graaf Stanmore binnen.

Hij had de kraag van zijn jas zo hoog opgeslagen en de rand van zijn hoed zo laag neergetrokken, dat zijn gelaat bijna geheel verborgen was.

Hij richtte zich dadelijk tot het jonge meisje met de vraag:

— Heb je je bedacht?

Jane Hamilton haalde de schouders op.

— Je weigert?

— Ik weiger.

De graaf uitte een gesmoorde vloek.

— Dat zal je berouwen, bromde hij.

Daarop wendde hij zich tot de bochel en zei op ruwe toon, ofschoon hij zijn stem zoveel mogelijk trachtte te dempen:

— Je hebt het gehoord, Bulkeley. Je weet wat je te doen hebt.

De bochel bromde iets, dat een toestemming moest betekenen en Stanmore verliet het vertrek, waarvan hij de deur met een harde slag toewierp.

Nauwelijks was hij verdwenen, of de dwerg wendde zich tot het jonge meisje:

— Pak je goed in.

— Waarom? vroeg het jonge meisje, terwijl zij zich langzaam oprichtte.

— Omdat wij aanstonds vertrekken.

— Waarheen?

— Dat zul je wel zien.

Tegelijkertijd liep de bochel naar een van de ramen, schoof het open, bracht de vingers aan de mond en floot op een bijzondere wijze, terwijl hij tegelijkertijd een huissleutel uit het raam liet vallen.

Even later werd de deur geopend en de kerel met het rode haar trad binnen.

— Alles klaar? vroeg hij op ruwe toon.

— Alles, zei de bochel. Wij wachten nog alleen tot het mejuffrouw zal behagen haar goed te laten pakken.

— Dat goed kan me niets sche-
len, riep de roodharige ongeduldig. Wij
hebben geen tijd te verliezen. Over
een half uur gaat de trein.

Zwijgend wierpen de beide mannen
enig goed in een handvalies, sloegen een
donkere doek om de haren van het meis-
je, namen haar toen tussen hen in en
droegen haar de trap af.

Voor het huis stond een grote, ge-
sloten auto geparkeerd.

De chauffeur, die blijkbaar van tevo-
ren op de hoogte gebracht was, open-
de het portier.

Het meisje werd in de auto gedra-
gen, de beide schurken namen tegen-
over haar plaats, het portier werd dicht-
geklapt, de chauffeur schoof achter het
stuurwiel en voort ging 't in volle vaart
naar het naastbijgelegen station.

De ontvoerders stapten uit, namen het
nog steeds bewusteloze meisje tussen hen
in en brachten haar met vele voorzor-
gen het station binnen, waar een trein
gereed stond, die zich enkele minuten la-
ter in beweging zette, op weg naar het
kleine stadje Greenmore.

De ontvoering was maar al te goed
gelukt.

HOOFDSTUK X

DE GEVANGENE

Om twaalf uur in de nacht stopte de
trein in het kleine station van Green-
more.

Jane Hamilton was weliswaar uit haar
bewusteloosheid ontwaakt, maar nog zo
versuft door de invloed van het verdo-
vingsmiddel, dat zij niet het minste be-
sef had wat er met haar voorviel.

Zo bemerkte zij dus niet dat haar
ontvoerders haar weer bij de arm nam-
en en haar het kleine zwartberookte,
dorp uitleidden.

Zij had er geen besef van, dat zij
in een rijtuig werd getild, dat dadelijk
daarop een smalle weg insloeg, aan bei-
de zijden door bomen begrensd en slechts
zeer spaarzaam verlicht.

Eindelijk, na een rit van ongeveer een
uur, hield het rijtuig stil voor een huis
van slechts één verdieping, dat evenwel
tamelijk breed was.

De beide mannen stegen uit en na-
men het jonge meisje weder tussen hen
in, nadat de gebochelde met de koet-
sier had afgerekend.

Daarop opende hij de deur met
een sleutel, die hij uit zijn zak haalde
en het drietal trad de boerenhofstede
binnen.

Weldra scheen de bochel een kamer
te hebben gevonden die hem aanstond.

Er bevond zich slechts één venster in,
dat met een dik luik kon worden ge-
sloten.

— Breng haar hier, beval hij zijn
makker. Dit vertrek is het beste.

Brunt ging, en kwam even later te-
rug met Jane Hamilton, haar aan een
arm ondersteunend.

Nu hadden zij nog beddegoed nodig.
Spoedig hadden zij iets gevonden,
dat bruikbaar was, en waarmee zij een
soort veldbed begonnen op te slaan, met
meer zorg dan men van zulke ruwe
kerels verwacht zou hebben.

Na een kwartier was alles gereed.

Toen trad de gebochelde op het jon-
ge meisje toe, keek haar grijnzend aan
en vroeg:

— Begrijp je wat ik zeg?

Er volgde een knikje.

— Dan kan ik kort zijn. Dit huis
ligt zeer afgelegen, en het zou volstrekt
niet baten als je zoudt gaan gillen. Aan
vluchten valt ook niet te denken. Het
raam is goed gesloten en alle deuren
gaan op slot.

— Op tafel, zo vervolgde de bochel,
staat wat eten, en een karaf wijn.
Goeden nacht.

Het meisje antwoordde niet, maar
ging naar het veldbed en liet er zich

op neervallen.

Hij sloot snel de deur, stak de sleutel in zijn zak, en trad met Jack Brunt het aangrenzende vertrek binnen.

Na een kort maal wierpen zij zich, gekleed en wel op een matras die zij uit 'n blijkbaar ongebruikt slaapvertrek hadden gehaald.

Het was omstreeks twee uur in de nacht toen hun regelmatige ademhaling

beweest, dat zij in diepe rust waren verzonken.

Indien zij op dat tijdstip een blik in het naastgelegen vertrek hadden kunnen slaan, dan zouden zij gezien hebben, dat Jane Hamilton, wel verre van te slapen, handenwringend en met rode ogen van het hullen het vertrek op en neer liep, dat haar gevangenis was geworden.

HOOFDSTUK XI

DE ONTKNOPING

Omstreeks vijf uur in de ochtend, toen het nog volkomen donker was, werd de gebochelde plotseling uit zijn slaap gewekt door een zacht gekras aan de voordeur.

Nog slaapdronken ging hij overeind zitten en schudde zijn makker bij de arm.

— Wat is er? vroeg Brunt, terwijl hij zich de ogen uitwreef en wezenloos rondstaarde.

— Ik hoor gerucht aan de deur.

— Zou hij daar al zijn?

— Ik weet het niet, maar we zullen eens gaan kijken.

Bulkeley sprong op, schoot zijn buis aan en begaf zich naar de voordeur.

— Wie is daar? vroeg hij op zachte toon.

— Ik ben het. Doe open, antwoordde een gedempte stem.

— Het wachtwoord.

— Kentishtown.

De bochel draaide de sleutel in het slot en het volgende ogenblik trad graaf Stanmore binnen.

Hij had een grote, wijde overjas aan, waarvan de kraag overeind stond, en hij had zijn hoed diep in de ogen getrokken, zodat er van zijn gelaat weinig te bespeuren viel.

De gebochelde merkte dadelijk op, dat hij een grote portefeuille van geel leder, stijf onder de arm hield geklemd.

Stanmore trad binnen en wierp zijn jas af, na de deur zorgvuldig achter

zich te hebben gesloten.

— Slaapt zij? vroeg hij.

— Ik geloof het wel, luidde het antwoord.

— Dan zal ik haar eens met een liefkoking gaan wekken, zei Stanmore, terwijl er een hatelijke glimlach om zijn lippen verscheen.

Het was alsof de dwerg plotseling door een huivering bevangen werd.

— Zoudt gij dat wel doen, mylord? mompelde hij zacht.

— Waarom niet? vroeg Stanmore hooghartig. Ik heb over alles goed nagedacht, en dat is de enige oplossing, zij zal nog vandaag de mijne worden.

De bult beet zich op de lippen en er kwam een fel licht in zijn loerende ogen.

Stanmore keek als om te raden, welke deur van het slaapvertrek van zijn pupil was.

De gebochelde trad hem echter in de weg en greep hem bij de arm.

— Wacht tot morgen, fluisterde hij op hese toon.

— Waarom? vroeg Stanmore bars.

— Zij is ziek; wij hebben haar een bedwelmend middel moeten ingeven.

— Heb ik je dat bevolen, rotzak? riep Stanmore dreigend uit.

— Als wij dat niet gedaan hadden, fluisterde de gebochelde verschrikt en op kruipende toon, dan zouden wij haar onmogelijk hebben kunnen ontvoeren, mylord. Ik geloof trouwens niet dat zij

het ons zeer kwalijk zou hebben genomen, als wij het slaapmiddel eens wat al te sterk hadden gemaakt, voegde hij er aan toe, terwijl hij zijn bezoeker een valse blik toewierp.

Deze keek zwijgend op de gebochelde neer, maar antwoordde niet en scheen ergens over na te denken.

Elmdelijk zei hij:

— Het is goed. Ik zal drie uren rust gaan nemen. Wek mij om acht uur. Is hier gelegenheid om te slapen?

— In het vertrek naast haar slaapkamer, mylord.

— Wijs mij de weg, beval de graaf.

De bochel ging zijn bezoeker voor naar het vertrek dat hij zoëven verlaten had en wees hem een van de beide matrassen aan.

— Het is goed, bromde Stanmore. Verdwyn maar en roep mij straks precies om acht uur.

Met deze woorden wierp hij zich op de matras, nadat hij de portefeuille daaronder had geschoven; 't volgende ogenblik was hij in diepe slaap verzonken.

De volgende ochtend om half acht ontwaakte de gebochelde.

Hij stond op en ging aan de deur van het slaapvertrek van Jane Hamilton luisteren.

Blijkbaar was het jonge meisje wakker, want hij hoorde haar ongedurig heen en weer lopen.

Daarop ging Bulkeley zijn medeplichtige wekken, en het tweetal begon het een en ander klaar te maken voor een ontbijt.

Om acht uur klopte Bulkeley op de deur van de kamer van de graaf en riep:

— Het is tijd, mylord.

Een gebrom was het enige antwoord.

Maar toch scheen de graaf goed wakker te zijn geworden, tenminste de beide schurken hoorden hem even later met grote passen in zijn kamer op en neer lopen.

Toen de deur geopend werd en Stanmore naar buiten trad, had hij weer de portefeuille onder de arm, die wel onafscheidelijk aan hem verbonden scheen te zijn.

— Waar kan ik wat eten? vroeg hij nors.

— Daar, mylord, antwoordde Bulkeley, terwijl hij op een kamer wees, waarvan de beide ramen op uitgestrekt polderland uitzagen.

— Ga haar zeggen dat ik er ben, zei graaf Stanmore grinnikend.

De gebochelde knikte zwijgend, verliet het vertrek, klopte op de deur van de gevangene, draaide de sleutel om en trad binnen.

Een kwartier later schoof Stanmore zijn stoel weg.

Hij trad weer in de vestibule en keek in het rond.

Op de bank bij de deur zat Jack Brunt, te roken.

— Wat doe je daar? vroeg Stanmore nors, terwijl hij op hem toestapte.

— Ik bewaak het lieve duifje opdat het niet uit de kooi zal ontsnappen.

Stanmore scheen er een ogenblik over te denken, of hij die onbeschofte kereel de stok over het gelaat zou halen, die hij in de hand hield, maar hij bedacht zich en trad op de deur van het slaapvertrek van zijn pupil toe.

Hij opende de deur zonder te kloppen en trad binnen.

Het jonge meisje zat op een stoel bij de tafel.

Zij was zeer bleek, maar haar gelaat had een vastberaden uitdrukking.

Dicht bij het raam, waarvan één luik geopend was, stond Bulkeley, die haar blijkbaar bewaakte.

— Ben jij hier nog? vroeg de graaf toornig.

— Gij hadt mij dat immers bevolen, mylord, zei de dwerg op nederige toon.

— Nu, pak je weg; wat ik met Miss Hamilton te verhandelen heb... daarbij heb ik geen getuigen nodig.

De dwerg verwijderde zich schoorvoetend, en de deur werd achter hem gesloten.

Hij bleef even besluiteloos staan, deed toen alsof hij weg ging, maar keerde op zijn schreden terug.

De bochel legde het oor tegen het sleutelgat en kon nu ieder woord horen, dat er binnen gesproken werd.

— Heb je je bedacht, schatje? vroeg

de graaf op zoetsappige toon.

— Ik behoefde mij niet te bedenken, graaf Stanmore, antwoordde Jane kalm en vastberaden. Mijn plan staat onherroepelijk vast: ik zal u weten te dwingen mij mijn vermogen terug te geven en ik zal blijven weigeren uw vrouw te worden.

— Praat geen onzin, riep de graaf nijdig uit. Begrijp je dan niet, dat je in mijn macht bent en dat ik met je handelen kan zoals ik verkies. Wij zijn hier in een afgelegen woning en de twee mannen, die je deze nacht bewaakt hebben, gehoorzamen me als honden. Zij zouden je, als ik hun dat beval, zonder enige wroeging doden. Besef je dat wel?

— Zeer zeker, antwoordde Jane Hamilton. Ik heb niets anders verwacht.

— En toch weiger je?

— Ik weiger.

De graaf scheen enkele ogenblikken niet te kunnen spreken.

Toen hernam hij:

— Ik heb hier de stukken bij mij, waarin het Stanmore vermogen, dat je vader heeft nagelaten, aan mij wordt overgedragen. Gij zult die stukken nu onmiddellijk tekenen, of ik zal genoodzaakt zijn geweld te gebruiken.

— Dan moet u maar doen waarmee gij dreigt, lafaard.

De gebochelde hoorde hoe de graaf de portefeuille driftig op de tafel neersmeet en het volgende ogenblik klonk het geluid van een hevige worsteling.

— Help! Help!! gilte het meisje.

De bochel haalde de sleutel uit zijn zak en draaide geruisloos de deur open.

Het volgende ogenblik stond hij in het vertrek... de deur viel dicht...

De graaf liet zijn slachtoffer los en wendde zich met moord in zijn ogen om.

— Wat doe jij hier? schreeuwde hij. Heb ik je geroepen?

— Dat niet, graaf Stanmore, maar ik meende, dat gij wellicht mijn hulp zoudt nodig hebben. Misschien zouden uw krachten wel te kort kunnen schieten bij het overrompelen van een weerloos meisje.

Graaf Stanmore trad een paar passen

naar de dwerg toe en keek hem aan met ogen, die van woede uit hun kassen puilden.

— Ben je krankzinnig geworden, Bulkeley! schreeuwde hij. Weet je wel tegen wie je spreekt?

— Jawel, mylord. Tegen de grootste schurk van Engeland.

Graaf Stanmore wankelde achteruit.

Hij werd bleek en het bloed scheen zelfs uit zijn lippen weg te vloeien.

— Die stem... kreunde hij bijna onhoorbaar.

— Die stem, mylord, is van een man met wie gij ter kwade ure in kennis zijt gekomen, riep de gebochelde uit.

En op hetzelfde ogenblik scheen diens gekromde gestalte zich op wonderbaarlijke wijze uit te rekken. Hij rukte zich een pruik van het hoofd, trok de valse baard van het gelaat, en nu stond er een man in zijn volle lengte voor hem, die hem met vlammende ogen aankweek en wiens dreigende blik op krachtige wijze ondersteund werd door twee revolvers, waarvan de lopen op de borst van de hijgende schurk waren gericht.

— Wie ben jij? gilte de graaf ten toppunt van woede en schrik.

— Ik ben de Grote Onbekende, ik ben John Raffles, klonk de schallende stem van de gewaande Lewis Bulkeley.

Lord Stanmore stiet een daverende vloek uit. Hij snelde naar het venster en rukte het luik open.

Maar in de tuin, leunend over de vensterbank en in beide vuisten een revolver klemmend, stond de roodharige Brunt hem grijnzend aan te kijken.

— Vervloekt, mompelde de graaf, terwijl hij terug deinsde.

Hij liet zich op een stoel vallen, terwijl Jane Hamilton instinctmatig haar toevlucht zocht bij de man, die haar op zulk een wonderbaarlijke wijze had gered.

Even heerste er stilte.

Toen wreef lord Stanmore zich met de bevende hand over de slapen en zei:

— Hoe je dit alles te weten bent gekomen, weet ik niet en kan me nu ook niet meer schelen. Wat wil je?

— Ga daar zitten, beval Raffles, en wacht totdat ik gereed ben. Charles,

zo wendde hij zich tot Brand, wien de rode pruik alles behalve flateerde, schiet de schobbejak neer, bij de eerste beweging die hij maakt; ik neem de verantwoordelijkheid op me.

Raffles ging aan de tafel zitten, nam een blad papier uit de portefeuille en stelde snel een stuk op, waarin graaf Stanmore bekende, dat hij het vermogen van zijn nicht voor een gedeelte ten eigen bate had aangewend, haar 't overschietende zonder enige korting zou uitbetalen en het ontbrekende binnen twee jaren zou aanzuiveren.

— Teken dat, beval hij kort, terwijl hij opstond en de graaf het papier toestak.

Stanmore scheen even te aarzelen, maar een blik op het strakke gelaat van de man tegenover hem was voldoende om hem tot andere gedachten te brengen.

Hij zette zijn handtekening op het stuk, dat Raffles daarna zorgvuldig opvouwde en bij zich stak met de andere documenten uit de portefeuille, waaruit overtuigend bleek, dat de vader van het jonge meisje aan graaf Stanmore het beheer van haar vermogen had opgedragen.

— Zo, nu kunt gij gaan, beval Raffles op streng toon. En dank de hemel dat gij er zo genadig afkomt.

Als een geslagen hond wankelde graaf Stanmore naar de deur.

Daar wendde hij zich nog eens om en zei:

— Wat heb je met Lewis Bulkeley gedaan?

— Stelt gij daar nog belang in? vroeg Raffles glimlachend. Het is overigens gauw verteld. Ik heb hem gisteravond bespied, maar aan het station had ik hem helaas, uit het oog verloren. Ik wachtte echter geduldig tot hij weer terugkeerde en met mijn vriend, daarginds voor het raam, heb ik mij meester gemaakt van zijn persoon op een wijze, die ik, helaas, niet mag verklappen. Gij zult hem opgesloten vinden in het lijkenhuisje op het Paddington Cemetery. De sleutel daarvan bevindt zich in het vertrek van de gebochelde in de lade van de tafel, die voor het raam staat.

De vent zag niet bleek, maar asgrauw in zijn gezicht, toen ik hem opsloot.

Ik vond hem op dat ogenblik wel een goede bewoner van het lijkenhuisje. Ik had Jane Hamilton gaarne de angstige ogenblikken bespaard, die zij hier heeft doorgebracht, maar we zullen zeggen:

Eind goed, al goed.

Die laatste woorden hoorde Stanmore al niet meer. Hij was er stiekem tussenuit getrokken.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Moord op Rupert Sandhurst

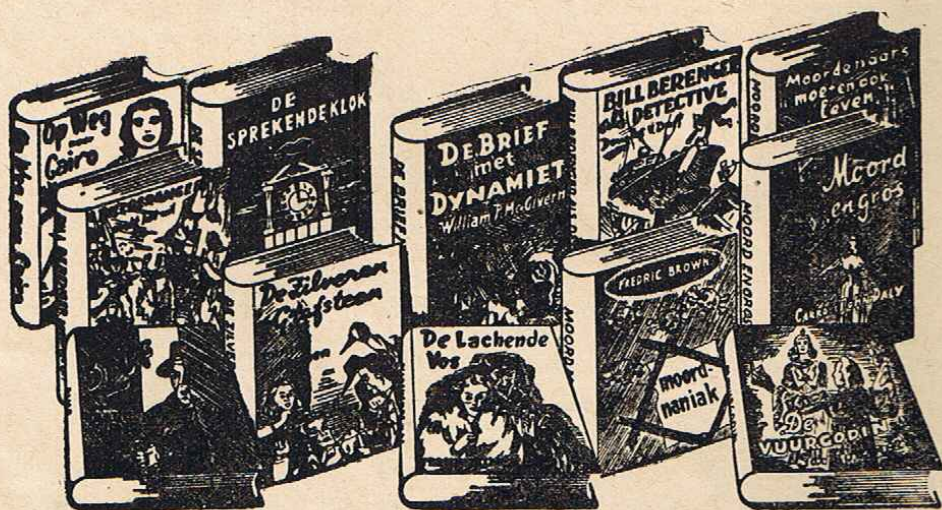
12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. maand.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu VOOR SLECHTS f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldde : « Detective Ster - Serie ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266